

a Uši a Vítr

ROZHOVOR • SÉPIOVOU KOSTÍ • MÚZY MEDÚZY • GULÁŠ • FILMOVÉ OKÉNKO • TRAUMERŮV SLOUPEK • PODIVUHODNÉ NECESTY • HOVORY S HEROTEM
SVJET PODLE KVĚTUZORA • MIKYHO ZÁPISNÍK • KOMIKS • ÚHLÝ POHLEDU • DÝMEM • POVÍDKY • DŮKAZY • ZÁPISKY BÁSNÍKA ULICE • OHEŇ NA STŘEŠE

Rozhovor: Milan Jan Erben

Narozen roku 1959 v Praze. Dětství prožíval u babičky a dědy v Řevnicích. Nedodělal několik vysokých škol. Pracoval u monstrózního sálového počítače, dále ve výzkumáku, chodil po polích s batohem se svačinou a knihami. V roce 1987 byl pokřtěn. Dnes pracuje jako technik. Po uvolnění hranic cestoval. Okolo roku 2000 začal vystupovat, ať už s autorským čtením nebo s kapelou. S kapelou SLUM vydal CD Demo (2006) a Kosa na duši (2013). Vydal básnické sbírky Koncem adventu (2004), Perimoukasso (2008) a Stromořád (2018). V současné době vystupuje s kapelou Hernabar a poetickým sdružením Erbufrý.

Dřevěná cikáda: nové tituly Ears&Wind Records

PAVEL HEROT

Piknik
leden 2023, 76 stran

VLADIMÍR JAROMÍR HORÁK

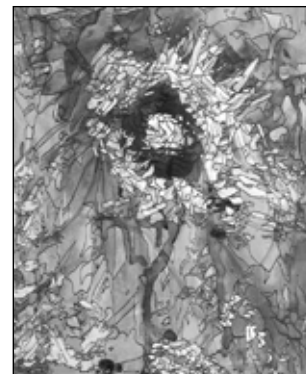
Dokud se srdce neuklidní samo
červen 2023, 58 stran

LUBOŠ VLACH

Podoby kdyby
červen 2023, 88 stran

PAVEL ZAJÍČEK

Kniha měst (reedice)
podzim 2023, 170 stran

K dostání na e-shopu drevenacikada.cz či na festivalech Homér's memorial, Festival spodních proudů, Krákor, Festival Napříč – Konec léta u Skaláka, Potulný dělník a dalších příležitostných klubových akcích.

Netlačit na pilu

Milane, kapela Slum se vykrystalizovala do podoby Hernabaru a odnože /Hernabaru/Erbufry, všude máš svou nezaměnitelnou stopu... Čím se cítíš víc, hudebníkem, muzikantem, zpěvákem, textařem, básníkem?

Kapela Slum byla psina. Některé texty, třeba od Ivana Diviše, byly na zhudebnění trochu oříšek. Řekl bych, že samovolným vývojem se skupina přeměnila v Hernabar, který je syrovější, bez kudrlinek. Netlačíme na pilu, takže mi připadá, že jsme každý nový den na začátku (možná i konci, hehe...). Ve skupině se mísí generace, jak je to dneska v módě. Taký jsem asi pět let zpíval v chrámovém sboru, vždycky jsem tíhnul ke klasice, stejně tak ale i k blues, jazzu, hard coru, dechovce... Dobrou dechovku jsem slyšel už v šestnácti. S kamarádem basákem jsme jeli na fichtlu a v jedné vesnici asi v 11 dopoledne, se ozývaly zvuky z rozjeté hospody. Hráli tam dědci na klarinet, vozembouch a akordeon a byl to nářez, ne jako strašlivá dechovka, která útočila za bolševika všude... Bylo to dlouho před nástupem balkánských dechovek na světovou scénu. Mimochodem v knize Studené slunce od Jiřího Muchy se popisuje pracovní tábor v dole Mořina v padesátých letech, kde jedním z nejhorších mučení byla hlasitá dechovka z reproduktorů od budíčku do večerky.

Tvrzení o začátku a konci bych zesílil, vždyť se jedná o současné vzepětí a úpadek. Čím se cítím být, zpěvákem nebo básníkem? Zpěvákem moc ne, možná antišoumenem. Dnes je trendem být mnohaprofesionem. A básníkem? Kdysi jsme byli na Šumavě ubytováni v hospodě, kde si mě oblíbil hospodský a jeho velký pes. Vykřikoval jsem mezi panáky: „Já jsem básník!“ Pak jsem s ostatními zpíval: „Jede, jede mašinka.“

A co country? Třeba ve vašem /Slumu/ podání K.T.O. Pony Express?

V Německu jsem byl v pokušení koupit v antikvariátu cyklus Ve stínu pádišáha od Karla Maye v originále, i když neumím německy.

Když jsem jezdil po Americe, tak jsem poslouchal Walking on Locust od Johna Calea. Není country jako country. Na písničky Pony Express od Kamarádů táborových ohňů se mi líbí hlavně refrén Tydliklap... Instituce P. Express skutečně existovala, zanikla s příchodem železnice. Jó, dělat poštáka není jen tak, o tom by mohl vyprávět náš klávesák Bolek.

Kdy, v kolika letech jsi začal psát své první texty, básně? A kdo tě ovlivnil, inspiroval?

Na základce jsme měli povinnou četbou i Máchův Máj a nic mi to neříkalo, ale už

o pár let později ano, a to tak, že velmi. Také jsme v té době mé první texty zhudebňovali s Honzou Landštofem, později naším prvním bubeníkem. Když Honza umřel, našli jsme za něj Karlose.

Beletrii mě učil číst Mikeš, ale k básním jsem si musel najít cestu sám. With a little help from Dušan Dvořák (v současné době sedí – dostal šest a půl roku natvrdo – za léčebné konopí).

Těch inspirativních osobností bych mohl jmenovat mnoho, třeba Jan Kameník, Ivan M. Jirous, Ivan Diviš, Bohuslav Reynek... Ivan Slavík v knize Hory roků popisuje, že si občas vybral nějakého zapomenutého básníka, aby jej zveřejnil... To se mi líbí, protože s básníky je to trochu jako se světcí – jen někteří jsou svatořeční, většinou jsou anonymní, zapomenutí.

Básník sděluje své pocity, vnímání světa, reaguje na své okolí, události doby. Co ty a ruská agrese na Ukrajině? Máš k tomu nějaké své poetické vyjádření? Sem s ním...

Vojenská agrese Ruska v sousedním státě je ničím neomluvitelná. Že jsou na Ukrajině náckové (u nás taky), oligarchové (a co Babiš a spol.?), etnický šikan...

Tyto projevy jsou skoro všude, Rusko nevyjímaje. Ale co je ojedinělé a v čem putinovské Rusko vyniká? Totalita, státní teror, absence lidských práv, pokročilý hybridní boj, propojení Putina s Kyrilem a jiné (nám nepochopitelné) myšlení...

MOTÁKY (Milan Jan Erben)

*Motáky z úst do úst
dům strach
rorýsi*

*sám sobě stínem
ubíječi labutí
stránky písma jazykem
proud do slabin
poetický bradčanský domeček
internace bezpráví
pšst tatínek odchází
těsně před rozedněním
poet – razstrelján
dekrét „tatíčka“ Stalina
výkřiky do mrazivé tmy
slzy v čaji
slzy na básni
nezlomen
ale mrtev.*

Současná doba – má ti vyjít sbírka básní u Ears & Wind Records, co o tom svém počínu můžeš říct více...? A kdy bude křest?

Na vydání knížky u vydavatelství Ears & Wind Records se moc těším. Měla by to být v pořadí má čtvrtá kniha básní. Vážím si toho, že ilustrací se ujala Eva Heda Macholánová. Název knihy bude „Hroznů lisovals“. Jedná se o úryvek básně „Modlitba strachu a odvahy“ Ivana Jelínka, rodáka z Kyjova. (Beránek jsa krve dals. Nad lásku v lásku jals. Hroznů lisovals). Texty mám dodat na festivalu Napříč, kde budeme se sdružením Erbufry, možná i s Mikym M. Křest knihy bude v Brně, až se kniha připraví.

Jo u Skaláka to dáme společné, nebaví mě čist „na sucho“, potřebuji za sebou nějaký bluk, rambajs, doprovod... Klidně bych vám mohl poslat texty, ale nikdy dopředu nevím, co budu číst. Takže klasika, muzikanti nebudou znát text, já co budou brát, prostě momentální nápady, improvizace, trocha

Milan Erben s Kozlíkem, Konec léta 2015 – Skalákův mlejn, foto Zdeněk Vykydal

Festival Rozmarné léto 2018 s Hernabarem – Říční lázně Radotín, foto archiv

dobrodružství a uvidíme co z toho vzejde (pojďte)...

Marek Grechuta? S Erbufrýj dáváte k dobru jeho texty v češtině i polštině..., kdo je autorem překladů? Proč ho hraje, prezentujete.

Tvorbu Marka Grechuty znám již dlouho. Už v půlce sedmdesátek jsem chodil do „Polské kultury“ kupovat desky Grechuty, Niemeny, SBB, No To Co, Skaldowie, později Lutoslavského a Pendereckého. Jednou jsem tam koupil obraz smutného klauna, na němž se v pozadí baví křečovitě veselá cool společnost. Tak jsem si vždy připadal, dodnes mám obraz na stěně, i když je poněkud vybledlý. Ale neměl jsem na zaplacení, tak jsem ve spěchu sháněl peníze a byl rád, že jej neprodali někomu jinému.

Mikeš Grechutovi říkal Gadocha, dle slavného polského fotbalisty... Navíc jsem měl rád různá zpracování Grechutovy hudby od Petra Maria Lutky a třeba C a K Vocal.

Od záměru hrát Grechutovu píseň „Dni, których nie znamy“ uběhlo asi šest roků, než jsme jí dali na koncertě. Na Krákoru mi polská kamarádka povídala, jaký měl M.G. těžký život. A dodala, že nemám dobrou výslovnost. Ale přesto jsme nepoužili překlady textu.

Hrajete na různých místech po republice, festivalech, hospodách, stodolách, lodí..., kde se vám, v jakém prostředí hraje nejlépe a kam se rádi vracíte? Máte nějakou „domovskou scénu“?

Domovskou scénu jsme měli v baru Barré, než ho zavřeli. Jinak máme rádi různá místa,

kam nás zval třeba Erik, potom u Skaláka, u Špičky, u Petky, pak Louny a jistě ještě další. Vždy záleží na lidech, ne na vnějších podmínkách.

Jsi takový všeuměl, mimo psaní básní, textů Nemám rád různé škatulky, šuplíky, co označují žánry... Přesto, kam bys zařadil sebe jako básníka a taky různá hudební uskupení, kde působíš...?

A škatulata? Sám nevím. Lidé si Slum či Hernabar zařadili do undergroundu, i když to asi klasický androš není. Jedná se spíš o zhudebněné básničky, na stylu nesejde. Někdy se ozývá bigbít, jindy blues nebo dechovka, a pak třeba zase odlehčená head music. Přítel Poláček s nadsázkou uvedl, že jsme King Crimson pro chudý. (Haha) Co se týká básní, lze něco odhadnout dle uvedených vzorů. Možná se nepletu, že tématem jsou hospoda, víra, příroda, reflexe, ať už ve verši volném, či vázaném.

Hernabar zařadili do undergroundu. Co je pro tebe „klasický androš“? Je underground dnes mrtvý nebo žije?

Klasický androš – no, představoval jsem si temné plochy, ze kterých se ozývalo troubení, případně hlasy...

A jestli underground ještě žije? Jde o to, co si pod tím kdo představuje. Jestli chlast a pasivní odpor proti bolševikovi, tak ten nikoliv. Ale životní styl, navazující na beatníky, hipíky, rozverně šedesátky u nás, boj proti zkostnatělému establishmentu, proti útokům zleva i zprava, konzumu, tak

trochu navazující nebo související s punkem a novějšími styly, ve všech projevech všedního života i kumštu (hudba, literatura, výtvarno, film, video, divadlo, atd, atd...). Tak ten dle mého soudu žije.

Můj oblíbený filozof a teolog Claude Tremontant řekl, že umění je opora kontemplace. A aforismus Ladislava Klímy, že smysl světa je hrou, ale hra není smyslem světa. Tak teď si z toho vyberme. (Chacha).

Otázky – Miky

Konec léta 2017 – Skalákův mlejn, foto Z. Vykydal

Černá kronika:

Zemřela Renáta Kosíková

Ve svých 56 letech zemřela náhle hipísačka Renča, zasloužilá mamina a návštěvnice androšských festivalů, tak, jak si přála, přímo na festivalu – Magorovo Vydří u Skaláka na začátku července 2023.

Renáta Kosíková, Krákor Ostopovice, červen 2023, foto Bohumír Langmaier

Vzpomínám na chvíli, kdy jsem Renču potkala poprvé. Krákor, těžko říct kterýho roku. Kolem pobíhala děcka a psi, a ani ve snu by mne nenapadlo, že jsou všechny její. Usměvavá ženská, razící heslo všechno nějak bude, a hlavně se z ničeho neposrat. Tak nějak jsme si rozuměly, i když jsme toho o sobě věděly strašně málo. Těšila jsem se na její smích i glosy pasující do mého vlastního příběhu. Každým rokem jsme se potkávaly na Krákoru, u Skaláka. Viděly jsme, jak naše děcka rostou, dělají průšvihy. Pak jsem ji pár let neviděla. Jako by nebyla. O to větší byla radost, když jsem ji náhodou potkala v Brně. Veselou... Hrnula na mě, že se má dobře. Že kluci už jsou samostatní. Že Kačka se vdala a má druhé dítě. Že s jedním ze synů bydlí a pomáhá mu starat se o jeho syna. Že byla s Florišem ve Španělsku. Prostě Renča, maminka, babička, věčná optimistka. Obklopená svou rodinou. Svými psy. Šťastná za každý den. Když jsem Geňovi psala, že by bylo fajn o ní něco napsat, netušila jsem, že to budu já. Tak málo jsem ji znala. Poprosila jsem teda její děti, aby něco málo napsaly o jejím životě. Pár slov od dcery Kačky. Slova, která vlastně potvrdila, že člověka známe, i když neznáme:

„Renáta Kosíková, rozená jako Renáta Maarová, se narodila 18. 4. 1967 v Brně jako nechtěně dítě. Nikdy neměla sourozence, proto si přála velkou rodinu. V roce 1986 jsem se narodila já, dcera, co dostala jméno Kateřina. O 5 let později se narodil brácha Tomáš. A o dalších pár let tři kluci Jirka, Honza a Laďa s ročními rozestupy. Všem dětem dělala Renáta nejen rodiče, ale i kamaráda. Hrála si

s námi každý den, brala naše kamarády, když jsme jeli na chatu. Nejen jednoho, ale každému aspoň jednoho kamaráda, a to je nás 5. Která jiná máma by sebou dobrovolně brala školku na výlet pod stan? Byla to skvělá máma. Všechny děti nám ji dá se říct záviděly. Měla kamarádkový přístup, někteří lidé říkali benevolentní, ale naučila nás poctivosti, mluvit pravdu, vnímat krásu přírody a neublížit nejlépe ani mouše. Byla hodně napojena na Boha a na přírodu. I když nechodila do kostela, věřila na to, že když bude věřit, vše dobře dopadne... do poslední minuty... Pak většinou opravdu vše dopadlo... Obdivovala jsem její víru. Ale fungovalo jí to. V životě to neměla lehké už od dětství, ale byla natolik silná, že zvládla v životě úplně všechno.“

Zanechala po sobě velkou „smečku“, přejme jim tedy, aby si uchovali ten odkaz, který se jim snažila celý život vštěpovat. Po tom smutném zakončení Magorova Vydří ze mne vypadla tahle báseň, tak nějak automaticky mi vyvanula jedna z prvních vzpomínek na Renču, když jsme nad ránem tančily a ona mi říká, až jednou umřu, bude to na festáku...

Chtěla bych tímto poděkovat všem, kteří se snažili Renči pomoci v posledních chvílích. I všem, kteří se s Renatou přišli rozloučit. Na jejím pohřbu zazněla i píseň od jejího syna Jirky. Pokud chcete, poslechněte si jeho vzpomínku na YouTube: T3MPO - Renata. Protože byla fakt raketa.

Jana Zewla

RENATĚ KOSÍKOVÉ

Chtěla bych umřít mezi svými
za zvuku bigbeatu...

Řekla jsi mi s úsměvem kdysi

Jak rychle duše zmizí

A už není tu...

Pomyslím si

Všechna tvá štěňata běhají po zahradě

Skáčou a dovádějí v trávě

Já hledám známky tvojí duše

ale marně...

Na noční obloze ozvěny sirén

barví kouř do modra i do červena

Má drahá Ren

S posledním výkřikem tvá ústa oněměla

Přilétlo hejno bílých ptáků

co život až na kost proklovat se snaží

A pak znavená křídla a dech ptačí

Předává otěže funebrákům

Svíčka zhasla a já marně hledám jinou

z krabičky od sirek pálím jednu za druhou

8. 7. 2023

Sépiovou kostí:

František Hruška

Básník pocházející z Ostravy (narozen roku 1988). V současnosti končí studium nauky o zvuku na Institute of Sonology při Královské konzervatoři v nizozemském Haagu. Knižně debutoval sbírkou Převážná doba v edici Mlat (Větrné mlýny, 2021). Vedle poezie se věnuje hlavně hudbě, zvuku, kompozici a performanci. Hudebně vystupuje pod pseudonymem Tišek Ruška. Vybrané básně pocházejí ze sbírky Převážná doba.

DOJEZD

Myslím, že je to Rilke

jinak nevím v jaké
jsem stanici
ve výstupní rozhodně
a dočasně konečné

Teď se vrátit domů
jenže doma, to je uvnitř
které je venku

NĚKDO SE MI VYSMÍVÁ

– sebevraždu
z úcty ke svému životu
Smrt určitě není
nic zlého ani zlého
ale nikdo neví
ale já skoro vím

Myslím
že bohové doporučují
občas mlátit hlavou o zed'

VČERA BYL JSEM DNEŠNÍ

Když jsem se včera
díval z okna
viděl jsem děti
a co všechno ještě
bylo světlo

Dnes je tma
a v okně vidím
sebe

LÁSKO,
když se ohlížím
po jiných ženách,
není to důvod k žárlivosti.

Jen Bůh je vševidoucí,
tak mu dovoluji
svýma očima
dívat se po vši té kráse,
kterou stvořil.

Po kráse nohou
a kráse tváří,
po kráse šíjí a kráse ňader,
a kráse rukou,
a třeba i kráse podkolenních jamek,
a kráse nosních přepážek.
Viděl díky mně i spoustu krásných obrazů, filmů,
krásných nesmyslů,
krásných špalků dřeva
a krásných ohlodaných kostí,
krásných škvír ve dveřích,
krásného transsexuálního porna,
krásných prostěsdělovacích nápisů.

Všechno to viděl
skrze mě
a věděl,
že je to krásné.

DNESKA BEZ DATA

A jak se
přitahován
vracím zpátky
pokaždé jiný
hlasy z domova volají
pojd', pojd'!
a já říkám
dobrý
já jdu
jdu svobodně
a ony říkají
ale my stejně nikdy
nepřestaneme volat!

TY A JÁ,
nazí v hluboké řece,
snažila ses mi svázat ruce,
ale nedokázala jsi.
Musel jsem ti pomoci.

ALMERE,
osmé největší město Holandska,
uměle vystavěné v posledních čtyřiceti letech.

Stvoření nejpodobnější člověku,
které se tady dá setkat,
je pejskař.

Umělé pláže, umělé domy,
umělé ulice i jejich názvy,

umělí lidé bez umění,
prý tady nemají co dělat,
tak jsme sem byli povoláni
přinést kulturu,
zatímco oni dál
nebudou vědět,
co mají dělat.

VEŠEL JSEM DO KOSTELA
na mši
tam, kde se odehrává víra

a stejně byl Ježíš blíž
když jsem si zabouchl dveře
zaklel

TO ZLATO KLASŮ NA POLI
pozdního léta
ještě neznamená
že tady něco musíme

Jestli je něco nějak
tak proto
že to tak má být

A jestli je něco
co chci

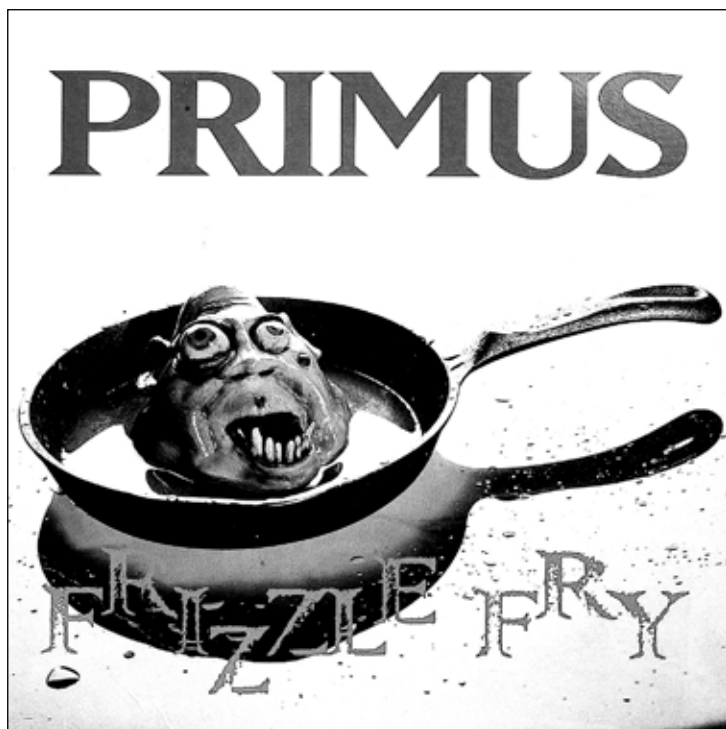
aby si tohle
lidi přečetli
po smrti

STEAK
(Petru Královi)

Pak mi to došlo;
básně nejsou o slovech.

Múzy medúzy:

Primus – Frizzle Fry (1990)

Americkou kapelu Primus zná spousta lidí pouze jako autory znělky legendárního animovaného seriálu South Park. V tomto seriálu taky párkrát vystoupili, jakožto slavná jižanská kapela, co umí udělat pěkný kravál. Jejich hudbu jsem poznal na konci sedmé třídy základky díky kontaktům na lidi s dobrým vkusem – mimo tyto lidi však hudbu Primus u nás nikdo moc neznal, až po letech, při studiích VŠ jsem potkal v brněnské hospodě Mýdlo pár fanoušků této kapely.

Frontmanem kapely Primus je talentovaný baskytarista Les Claypool, který počátkem 90. let vyhrál v časopise Bassplayer dva roky po sobě soutěž Basák roku – tehdy v rozhovoru říkal, že jeho mamka pěkně čučela, když ho viděla na titulní stránce časáku, který jim chodil roky do schránky. Claypool hraje převážně na šestistrunnou bezpražcovou basu a její zvuk je velmi dunivý, trochu jako by hrál někde z popelnice – vyžívá se v kombinaci různých hracích technik – klasika prstama, strumming (brnkání přes struny), slapování (hra s příklepy) či tapping (cestování bříškama prstů po hmatníku).

Primus vznikl roku 1984 v Kalifornii a jejich první deskou je překvapivě živák z roku 1989 z The Berkley Square s názvem *Suck on this*, který obsahuje úchvatné hity, které Primus v pozdějších letech vydává na studiovkách (tedy přesně naopak, než to je u kapel obvyklé) – můžeme zde slyšet Rybáře Johna (*John the Fisherman*, později vydaný na desce *Frizzle Fry*), jednu z největších hitovek Kocour Tom (*Tommy the Cat*, později vydaná na desce *Sailing the Seas of Cheese*) či *Pressman*, vydanou roku 1993 na desce *Pork Soda*. Živák začíná unisonovým riffem kapely Rush, jelikož jim v té době Primus dělali předkapelu a byli jejich velkými fanoušky.

První studiovkou je právě deska *Frizzle Fry*, vydaná roku 1990. V úvodním činelovém riffu opět vzpomněli kapelu Rush, ovšem jen na pár vteřin, jelikož skladba se rychle přetaví do výtečné *To Defy the Laws of Tradition* s chytlavým basovým riffem. Následuje strummovaná bluesovka *Ground Hog's Day*, která se ve finále rozjede do neuvěřitelné divočiny. V pořadí třetí je hitovka *Too Many Puppies*, která nemohla chybět na žádné kyjovské rockotéce či antidiskotéce. Dokonce i maďarsko-slovensko-pražská

kapela Gregor Samsa ji mívala v repertoáru. Aby ne, když si o to svou skákavou chytlavostí říká. Titulní skladba *Frizzle Fry*, tedy Prskající smažení, má napínavý vývoj a v refrénu Claypool zpívá: *I don't believe in Santa Claus, I don't believe in spite, I have no use for beauty dolls, Especially on this night*. Krásnou vybrnkávačkou je skladba *The Toys Go Winding Down*, kde Claypoolovu basu doprovází jakoby někde z dálného východu LaLondeho elektrická kytara. Ve skladbě *Spegetti Western* se Claypool v úvodu vyznává z každodenního hulení, poflakování a čumění na telku, přežírání a sledování porna (*Every night vegetables, Minds numbed up by T.H.C.... Pull the pud! We need new pornos!*), aby skladbu zakončil opakující se basovou riffovačkou až do zbláznění, za vydatné podpory kvílivé elektrické kytary a bicích.

Roku 1991 vydávají neméně kvalitní desku *Sailing the Seas of Cheese* (tedy Plavba sýrovým mořem), která se vyjímá až strojově přesnými šlapajícími skladbami – ať už v pomalém rytmu (skladby *Here it Comes* či *American Life*) či svižném, jako *Sgt. Baker*, tappingová hitovka *Jerry was a Race Car Driver* či slapovaná divočina *Is it Luck?* Největším hitem desky a kapely asi vůbec je již výše zmíněná *Tommy the Cat*. Obě první studiové desky jsem měl na konci základky vcelku špatně nahrané na kazetě, ale přehrával jsem si je velice často, jelikož z jejich hudby sršela neuvěřitelná energie a zároveň muzikantský um a dril.

Roku 1993 vydávají svou třetí studiovku *Pork Soda*, tedy Vepřová sodovka, s hity *My Name is Mud* či *Welcome to this World*. Ve skladbě *Mr. Krinkle* zde dokonce Claypool používá smyčec, na který se vytasil už v intru předešlé desky. Rok před touto deskou ještě vydávají EP s názvem *Miscellaneous debris*, tedy Všeljaké smetí, kde se vyznávají ze svých hudebních vzorů – předělávají zde skladby například Petera Gabriela, The Rezidents či Pink Floyd. Podobný počín zopakovali roku 1998 na desce s názvem *Rhinoplasty* (tedy Plastická operace nosu – možná znáte ze seriálu South park, kde je Tom's Rhinoplasty jedním z obchodů ve městěčku). Na této desce předělávají třeba The Police, jazzového basáka Stanleyho Clarka a dokonce Metallicu, a to velmi zdařile – jedná se o skladbu *The Thing That Should Not Be* a basa tam má opravdu tvrdý metallový efekt.

Roku 1995, kdy jsem končil základku, vydali Primus desku *Tales from the Punchbowl* a můj spolužák Mira ji vcelku rychle sehnal s tím, že mi ji může půjčit na zkopírování. Tak jsem se na desku těšil, že jsem vzal kolo a vyrazil po škole na druhý konec Kyjova na místní sídlák zvaný Leninka. Po cestě mě srazilo auto, ale byl jsem v tom nevině – řidič mě předjel a bez blinkru těsně přede mnou zatočil doprava, aby zaparkoval – nu, zpod auta mi pak trčely jen řídítka a ruce, našťastí mě nepřejel. Nutno říct, že byl celý v šoku, omlouval se, že mě přehlédl, ptal se, jestli nepotřebuju do špitálu a já mu řek, ať mě nezdržuje, že si jedu pro novou desku Primus a ať mi raději pomůže vytáhnout kolo zpod auta (moc to nešlo). U kamaráda jsem si omyl odřenin a hned jsme pustili cédo.

Toto album je od začátku velmi hutné a obsahuje hitovku *Wynona's big brown beaver*, tedy Wynonin velký hnědý bobr. Skladba *Southbound pachyderm* zase vyniká procítěnou basovou linkou a celkově napínavým gradujícím vývojem. Pamatuju si, že ji basáci od Kyjova hrávali jako rozbrnkání před koncertem. Na desce můžeme slyšet i banjo, a to v country songu *De Anza Jig*. Na albu vyčnívá ještě potměšlá pomalejší skladba *Glass Sandwich* o promarněném životě lůzra, kde Claypool opět exceluje smyčcovou hrou na elektrický kontrabas.

Po této desce odchází z kapely bubeník Tim "Herb" Alexander, kterého nahrazuje další výborný bicman Bryan "Brain" Mantia, se kterým natáčí Primus roku 1997 desku *Brown Album*. Na tomto

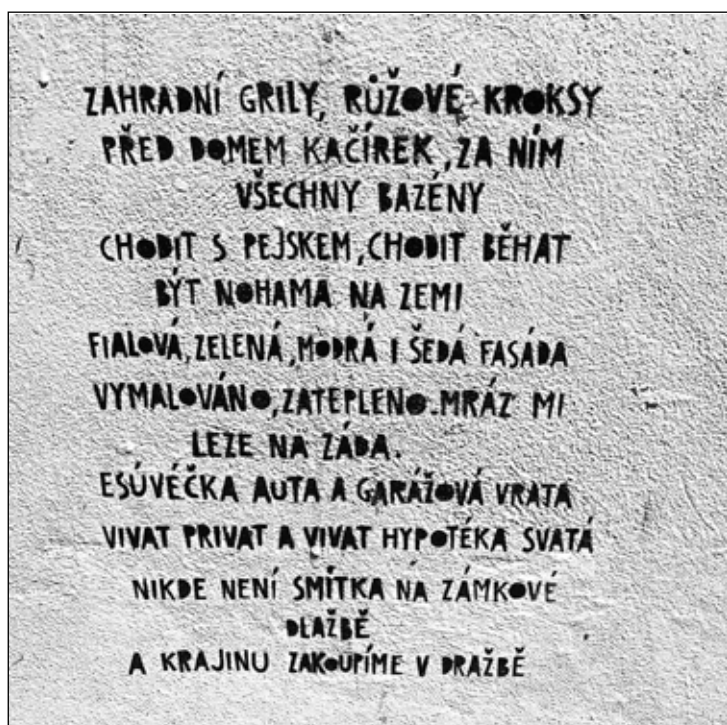
albu se Claypool opět vyřádl i se smyčcem a elektrickým kontrabasem, a nutno říct, že je to nářez (viz skladba *Coddington*). Hitovkou je zde šlapavá *Shake Hands with Beef*, tedy Potřást si rukou s hovězím. Basa zde má obzvlášť kontejnerový zvuk. Na desce jsou pak další jižansky šlapavé songy jako *Golden Boy* a *Over the Falls* či slapovinka *Bob's party time lounge*. Dva roky po této desce vydávají ještě fošnu *Antipop* a roku 2000 se dočasně rozpadají. Později se v různých sestavách scházejí a občas ještě něco natočí, původní slávy už však nedosahují. Claypool točí ještě různé bizarní sólovky či další projekty – například ještě roku 1996 projekt Svatá makrela (*Holy Mackerel*) či později Ústříčí hlava (*Oysterhead*), se kterou vydal roku 2001 výtečnou desku

The Grand Pecking Order s úvodní hitovkou *Little Faces* a krásně temnou *Shadow of a Man* o vietnamském syndromu. Když jsem u té ichtyologické tematiky, tak se sluší zmínit, že Claypool má vlastní vydavatelství s názvem Prawn Song Records (Krevetová píseň), jako parodie na zeppelinovské vydavatelství Swan Song Records (Labutí píseň).

Primus bohužel nikdy nezahráli v Československu, České republice ani Slovensku, už to hrozilo na podzim 2022, avšak Primus bohužel celé evropské turné zrušili. Snad se to povede příště.

Honza Bartoň

Úhly pohledu: Umělci vs. Kapitalismus

Tíma tu neustále chválím. Navíc v Brně, kde jsem žil, se každý zná, takže jsem ho potkal mnohokrát i osobně. Teď si dovolím kritiku. Tahle báseň (viz obrázek) mi přijde z části laciná. Pochopitelně je nesmírně populární a šíří se sociální sítí jako vir.

Takhle, jednu její úroveň chápu a souhlasím s ní.

1) Timo říká, že nemáme brát současný systém jako svatý. Tedy, ten konzervativní argument je, že nemůžeme nic dělat proti ničení planety, protože lidi potřebují bydlet a tyhle potřeby jsou svaté. OK, tohle беру, že řadu věcí lze přehodnotit. Systém i společnost a jejich nutnosti a potřeby se vyvíjí. A že bychom měli se naučit věci sdílet a ne oslavovat „privat“. Moje auto, moje garáž, můj bazén. Můj dům. Můj hrad! Jen můj!

S tím souhlasím.

2) Z části mi ten útok ale přijde laciný. Za SUV si dosadte klidně oktávku kombi, ta je stejně dlouhá. OK, budeme vyčítat lidem, že chtějí žít v domě za městem? Že chtějí vlastnit barák? Že chtějí mít děti a práci, která to zaplatí, a tím pádem potřebují auto? A že nemají na nové elektro-auto, takže budou mít třeba tu oktávku nebo staré

SUV? Já to lidem vyčítat nedokážu. Mimochodem, 9 let jsem měl malé ekologické auto, ale teď tu oktávku mám. A kdybych si mohl pořídit elektro-auto, rád to udělám. Nemám na to.

Ostatně Timo přece taky bydlí v baráku, také má rodinu, tudíž stejně tak by mohl útočit básní sám na sebe. Na kapitalistu, co chce barák a hypotéku.

Že je pro lidi jejich domov, a tedy hypotéka svatá? To mi přijde zcela normální. Co je pro tebe v životě důležitější než rodina a domov, kde spolu můžete žít? A že někdo např. kvůli klima krizi nezaloží rodinu a nepřestěhuje se za město, aby neměl auto? To je jeho/její volba, respektuji. Ale podle mě nelze nikomu vyčítat, že touží po rodině a domu se zahrádkou. A že máš rád růžové krokusy? Někdo nesnáší růžové krokusy, někdo ilegální graffiti, a přesto tu musíme umět žít spolu na jednom místě.

I tak ale chci ještě říct, že mám Timovy díla rád. A ono, každá báseň je tak trochu zjednodušující. Nemůže zachytit problém v celé své komplexnosti. Zajímavější je ten motiv kritiky kapitalismu, takže pojďme se na něj vrhnout:

Antikapitalistická kritika v umění je vždy ošemetná, o čemž krásně pojednává kniha *The Rebel Sell*, kterou doporučuji každému. Kniha zmiňuje například osud Kurta Cobaina, který začínal jako kritik společnosti, aby se stal tím stadiónovým umělcem, které tak nenáviděl. A milovalo ho publikum (tzv. *The jocks*), které také nenáviděl. Kdoví jestli tahle rozpolcenost nepřispěla k tomu, že utekl k heroínu.

Nebo: lístek na ultralevicovou kapelu *Rage Against the Machine* stojí tolik, že lidé začali vtipkovat, že kapela se stala tou „*The Machine*“, ale rozhodně s ní nebojuje.

Česká tak trochu kopie RATM je *Gaiah Mesiah*. Mám je rád, ale teď si do nich také trochu rýpnu. Stále hrají svůj první hit s textem, že je třeba zabránit ničení přírody a začít revoluci: „No more technology, can you hear the sound of the nature? Let's start the revolution...“

Tenhle hit hrají na koncertech komerčních festivalů na nejnovější hudební nástroje a mixpulty. Co k tomu víc dodat? Revoluci dámy nenastartovaly, ale kapitalistickou kariéru mají velmi úspěšnou.

A tak bych mohl pokračovat. Dle mého názoru je kritika kapitalismu pro umělce velmi těžká. Protože v momentě, kdy se prosadí, stává se jeho součástí. A když se neprosadí a skutečně žije někde skromně v holobytě, tak o něm/ní zase nikdo neví.

Vojtěch Landa

INZERCE:

Tel.: +420 542 210 46
info@jacobbrno.cz
Brno, Jakubské náměstí 7

Jacob

Ať už Vás uchvátí naše skvělá poloha,
osobní přístup nebo jedinečné skloubení tradice a moderny,
jedno je jisté – už nikdy nebudete chtít jít jinam.

Povídka:

Ty krabice mě zabijou

Za boha jsem nemohl tu prokletou věc dostat do krabice. Který idiot vymyslel tyhle kartóny! Představte si, jak se asi dá třicetikilový válec, třičtvrtě metru v průměru, narvat do krabice od bot a bude vám jasný, proč jsem nenáviděl svoji práci. Nad východem začínalo svítat a už to vypadalo, že se mi konečně podaří ten obludnej předmět strčit dovnitř. Jenže těžko věřit romantickéj kecům. Vyjel mi na jedné straně z ruky a jak padal, tak mi ji stihl ještě pořádně odřít. „Do prdele!!“

Krev začala pomalu prýštit.

„Zkurvená práce, já se na to vyseru!“

Prokletý zaměstnání a prokletý krabice. Moje mysl je jedna krabice, která se má strčit do jiné krabice a přelepit páskou. Asi se do jedné krabice zabalím a pak ještě do jedné a ještě do jedné a pak počkám, až mě uloží do skladu a budu sedět v krabici a zbaven krabic. Navždy. Jistě jsou i jednodušší způsoby, jak přežít – třeba vyměnit zaměstnání, že?

Vztekle jsem odešel na záchod, musel jsem něco udělat s tou rukou. Pořádně jsem vymyl ránu. Sice to přestávalo krváčet, ale pekelně to pálilo. Nechal jsem na ránu týct studenou vodu. Pomalu to ustupovalo. Vážně už brzy pošlu všechny krabice, ať se jdou napást a já hrdě odkráčím ven z bran pekelných. Nestojí to za to. Zasraný krabice. Odešel jsem do kabinky a zamknul za sebou. Rozepnul jsem kalhoty a vytáhnul ptáka ven. Potěžkal jsem ho v dlani a pustil se do toho. Zavřel jsem oči a představoval si prsatou blondýnu. Za tři minuty bylo hotovo. Utřel jsem se srdíčkováným toaletním papírem a spláchnul miliony potenciálních životů do odpadu. (Sakra, kdo kupuje do skladu srdíčkovanej hajzlpapír? Že by nějaký výprodej?) Když jsem došel zpátky, čekalo tam na mě ještě asi dvacet odpornejch krabic. Co se dá dělat. Naštěstí mě vysvobodil oběd. Klidná chvilka, kdy můžu nechat plavat všechny krabice a jiné. Zatímco jsem do sebe soukal brambory, nabýval jsem přesvědčení, že než aby mě to dennodenně takhle připravovalo o nervy, tak to nemá cenu.

Po obědě jsem dorazil zpět ke krabicím. Přece jenom tato práce není až tak jednotvárná, teď šlo o to je zalepit. Páskou. Docela jednoduchý. Jenže ta páska se pořád trhala a muchlala do sebe. Za deset minut jsem měl přilepený na kalhotách dva kousky, na ruce docela zajímavou muchláž zvící dospělého králíka a přilepených asi dvacet centimetrů spoje. A na koncích se to stejně odchlipovalo. Pomalu jsem začínal ztrácet nervy. Přilepil jsem jeden konec na krabici a pořádně uhladil. Pak jsem odmotal dostatek pásky na celou šířku krabice a napnul. V tu ránu to povolilo. Omotalo se mi to kolem ruky a bezpečně přilnulo.

„Kurva,“ strhl jsem to z rukávu a mrštil s tou věcí na zem.

Odešel jsem na záchod. Tentokrát to byla blondýna s brunetou, parádně se vzájemně roz dováděly a samozřejmě byly pořádně nažhavený na mého Onoho. Ten se mi zaškubal v dlani a poslal svou dávku na vzdálenější stranu mísy, ale první cákanec skončil na prkýnku. Utrhl jsem toaleták (srdíčkovanej – to fakt není možný!), otrhl si žalud, pak prkýnko a spláchnul.

Když jsem došel zpátky ke krabicím, stál tam Karel.

„Nazdar, Tome.“

„Nazdar, Karle.“

Karel nebyl kamarád, dokonce ani známej. Byl to nějaký člověk z práce. Chodil za mnou a vždycky mi něco vyprávěl. O rodině, o zahrádce, o životě a o problémech, o mšicích a o práci a tak vůbec. Mě to celkem nezajímalo. A ho nezajímalo, že to nezajímá mě. Jedna jedna.

„Nemáš cigáro?“

Vytáhnul jsem krabičku a podal mu ji. Vzal jsem si taky a zapálil si. Trásl se mu prsty. Asi to bude na dlouho. Ten mi tu chyběl!

„Ten hajzl Karásek!“ vyletělo z něho, když srovnal dech.

„Kdo je hajzl Karásek?“

„Pěkněj hajzl.“

„Tím se ovšem všechno vysvětluje.“

Prudce potahoval z cigarety.

„Před třema měsíci se tu koupil mísu. Pak si to doma nainstaloval a pak přišel na to, že když spláchne, tak se tam udělá takovej vír a hovno se motá nahoře na tom víru, voda odteče a hovno tam zůstane. Tři měsíce to používal a myslel si, že se to nějak spraví, ale ono se to nějak nespravilo! Ono je to pořád stejný! Tak to zase odmontoval a tu mísu donesl, že to chce vyměnit, hajzl jeden.“

„A nemá třeba nějaký lehký hovna, že mu nejdou ke dnu? Nedrží nějakou dietu nebo něco.“

„Je to pěkněj hajzl!“

„Karásek nebo ta mísa?“

„Hajzl je to, ti povídám. Já mu říkám, že tuhle mísu si před ním koupilo tisíce lidí a nikdo si nestěžoval. A on, že chce jinou, že tahle je blbě navržená, když v ní ta voda ty hovna nadnáší, místo aby je zatlačila dolů, a že to chce zadarmo vyměnit za jinej typ.“

„No jo, ale k čemu by mu byla mísa, v které mu plavou čtrnáct dní hovna po hladině?“

„Hele, ještě ty mě ser! To lehký hovno se za dvanáct hodin nacucá vodou a pak jde spláchnout stejně jako těžký hovno. A hlavně, tak do té mísy neměl tři měsíce srát, když ji chtěl vyměnit.“

„Jasně, je to hajzl...“

„Ten hajzl Karásek! Dvě hodiny jsem se s ním dohadoval. Pak přišel šéf a ještě mě sjel, že nevycházím vstříc zákazníkům a takový ty kecy. To jsem zvědavěj, co bude s tou posranou mísou dělat!“

„Já vím co. Pověří tebe, abys vyjednal s výrobcem, že mají k ničemu mísy, když v nich plavou hovna.“

„Karásek, ten hajzl!“

Ještě asi půlhodinu jsem musel poslouchat o hajzlu Karáskovi, plovoucích exkrementech a šéfovi, co vůbec nic netuší o výrobě keramiky. Musel jsem se znovu pustit do práce s páskou, abych mu dal najevo, že by měl jít. Když konečně vypadnul, sednul jsem si na jednu krabici a zapálil si. Nemám na to nátlak. Jdu odsud. Nikdo nikoho nemůže nutit lepit takovýhle krabice a ještě aby poslouchal o hajzlu Karáskovi. Jak jsem popotahoval kouř, rostlo to ve mně. Pak jsem se zvednul a vyrazil za šéfem. Přišel jsem za Jarmilkou. To byla jeho sekretářka. Seděla za stolem a jak jsem stál nad ní, tak jí bylo pěkně vidět do výstřihu. Měla parádní prsa. Pak zvedla svůj pěkněj ksichtíček a podívala se na mě.

„Dobrý den, pane Vít, co byste potřeboval?“

„Dobrý, musím mluvit se šéfem.“

„Teď to nejde, má tam návštěvu, ale za chvíli budou končit. Můžete si zatím sednout.“

Nemohl jsem vytáhnout pohled z výstřihu. Bylo to moc hezký. Musela to vědět – při posledních slovech se zaklonila a dala si ruku na prsa.

„Dobrá, já si zatím odskočím.“

Dorazil jsem na záchod v druhým patře. Chodil jsem tam radši než do prvního, protože byl novější a vždycky to tam vonělo dezinfekcí. V prvním patře to bylo cítit dezinfekcí taky, ale i prdama a všeobecně zašlým záchodem. Rozepnul jsem kalhoty a pustil je až ke kolenům. Vysoukal jsem ho z trenek a pustil se do díla. Představoval jsem si Jarmilku, jak klečí přede mnou a dělá mi to pusou. Pak jsem poslal spermie po proudu a napadlo mě, jestli ten hajzl Karásek nemá náhodou pravdu. Umyl jsem si ruce a vrátil k řediteli. Jarmilka zase seděla rozkošně s kozama nahnutýma nad stolem.

„Kdybyste věděla, co jsem vám teď udělal.“

„Co proboha?“

„Ale nic, to byl jenom takovej... Vtip.“

Zatvářila se na mě jako na debila.

„Můžete jít dovnitř.“

Zaklepal jsem a vešel. Seděl za stolem a hleděl do nějakých papírů.

„Dobrý den.“

„Dobrý den, Tomáši. Sedněte si.“

Chvilí ještě odkládal nějaký papíry.

„Stejně jsem s vámi chtěl mluvit.“

„Ano?“

„Nějak se mi poslední dobou nezdáte. Ztrácíte vstřícnost, elán a tak nějak, jak to říct... ztrácíte jiskru, rozumíte mi, co myslím... Děje se něco? Máte nějaké problémy?“

„Jediný problém, co mám, je moje práce.“

„Jasně, vím, máte náročnou práci, ale musíte se umět odreagovat. Máte nějaký koníček?“

„Jaký koníček?“

„Já nevím, třeba rybaření nebo modely, já třeba sbírám známky. Víte, ono je to hrozně důležité, když potřebujete vypnout...“

„Známky mně připadnou jako pěkná kravina.“

„Ale na tom přece vůbec nezáleží. Podívejte se,“ sáhnul do stolu a vytáhnul album. Rozložil je přede mě a pomalu otáčel listy.

„Týhle jsem koupil minulý týden. Speciální série k výročí světové výstavy v Paříži... A tady... Vidíte, ta země existovala jenom třináct let... Není to nádherná! Víte, jak to dokáže spravit náladu. Musíte se umět odreagovat, zabrnkat si na nějakou příjemnou strunu. Vy vážně nemáte nic takového?“

„No vlastně... Možná.“

„No a co to je?“

„Já onanuju.“

„Prosím?“

„Prostě, když se potřebuju uklidnit, tak jdu a vyhoním si péro.“

„No vidíte... To taky není špatný způsob. Nezabere to moc času... Je to bezpečné... A víte co? Můžu vám to domluvit s Jarmilkou, ona se na to hrozně ráda dívá. Můžete to zkusit hned teď. Zavolám ji.“

„Krucinál, já přece nejsem nějakej...!“

„Tak to nemyslím. Můžu vás tu nechat na chvíli o samotě. Říkám, ona to hrozně ráda pozoruje.“

„Pro Krista, to nemyslíte vážně! Já se vám můžu vybodnout na celou Jarmilkou! A na ty krabice taky! Jo, a hajzla Karáska si taky strčte za klobouk! Já dávám výpověď!“

Rychle jsem se zvednul a vyrazil ven.

Pak jsem se zarazil a ještě strčil hlavu mezi dveře: „Okamžitou!“

Jarmilka na mě zamrkala, když jsem praštil dveřma. Zase jí bylo vidět hluboký korýtko mezi prsama.

„Na shledanou!“

Vyběhl jsem na chodbu a pak to vzal po schodech dolů. Záchody v prvním patře byly na svém místě. Chtěl jsem vrazit dovnitř, ale bylo obsazeno. Zabušil jsem na dveře a zařval:

„Nacákej si to svý semeno třeba za krk, úchyláku!“

Otočil jsem se a vypálil ven. Jak jsem tak šel do skladu, motalo se mi to v hlavě. Pak jsem se zastavil a pokusil přemýšlet. Ono by to s tou Jarmilkou možná nebylo tak zlé...

Tom Odpad

Dýmem: Padesát pět let

Za pár dní tomu padesát pět let ode dne, kdy k nám vtrhlo půl milionu vojáků takzvané Varšavské smlouvy, která nás dle komunistické propagandy měla údajně chránit před agresivním paktem NATO.

Dnes už naši mladí lidé nemají ani ponětí o tom, co to vlastně byl takzvaný tábor míru a socialismu vedený Sovětským svazem, tedy je nejvyšší čas onu dobu alespoň v kostce připomenout, neboť bez tohoto kontextu nikdy nebudete rozumět současné ruské válečné agresi proti Ukrajině.

Když skončila druhá světová válka, tak tam, kde se zastavily housenkové pásy sovětských tanků, si svět sovětského komunismu vykolíkoval územní zábor jako na Klondike za dob zlaté horečky.

Protože tam, kam vkročila holinka vojáka Rudé armády, to mělo být od té doby až na věčné časy a nikdy jinak součástí rudého impéria, které bylo dobyto na Hitlerovi, a na ohledy přání národů tam žijících neměl být brán ani ten nejmenší zřetel. Proto tuhle nehoráznou okupaci číslo dvě Winston Churchill nazval spuštěním železné opony, za níž se děly namísto ekonomického rozkvětu, jako v západní Evropě, jen zvrácenosti podle Marxe a namísto rozvíjení svobody a demokracie tam byly věšeni nevinní lidé včetně žen.

A proto docházelo v určitých periodách k tomu, že národy za onou komunistickou oponou uvězněné ostnatým drátem povstávaly a pokoušely se onu ztracenou svobodu opět nabýt. Proto bylo nejdříve v roce 1953 potlačeno povstání východoněmeckých dělníků, poté bylo za cenu desetitisíců mrtvých opět uvrženo do rudého otroctví i Maďarsko v roce 1956, když byli poraženi tamní revoluci-onáři, a na jaře roku 1968 se počaly dít věci i u nás.

Byl svržen Novotný a k moci se dostala garnitura mladších komunistů, jako byl Alexander Dubček, kteří přestali před ubohou

realitou zavírat oči, začali formulovat cosi jako první perestrojku v sovětském bloku, spojenou se zrušením cenzury, s možností cestovat a s uvolněním kulturním i politickým, což se přestalo líbit jak soudruhům v Kremlu, tak i těm v ostatních zemích onoho bloku, protože se po právu obávali toho, že se onen československý mor rozšíří i k nim.

Proto bylo rozhodnuto, že náš nesmělý pokus o cosi jako demokracii zadáví hned v zárodku a zašlapou nás hluboko do země, aby nás něco podobného už nadobro přešlo.

A tak se stalo, že za svítání dne 21. srpna 1968 naše státní hranice překročily tanky, obrněné transportéry, nákladní vozidla a statisíce vojáků a zanedlouho začalo období nazvané normalizace. Slušní lidé byli vyhazováni z práce a jejich pozice začala zastávat ohavná individua, jako je například Andrej Babiš.

Z naší země uprchly statisíce lidí, kteří nám chybí dodnes, protože právě tito lidé jsou nositelem změn k lepšímu, jsou iniciativní, vytvářejí hodnoty, strážejí veřejný život před těmi, kdo by ho chtěli ukrást pro sebe a za svobodu jsou ochotni bojovat.

Proto nám trvalo tak strašně dlouhou dobu, než jsme se těchto komunistických vší a parazitů, které pily krev v naší zemi milionům lidí, alespoň v našem zákonodárném sboru zbavili. A proto současné Rusko, které je reliktem onoho obludného Sovětského svazu, vede válku proti Ukrajině, protože ji považuje za dnešní Československo, na které si činí nárok, a které podle něj má pouze omezenou suverenitu. Nárok samozřejmě nijak neopodstatnitelný, ale na tom se oproti roku 1968 vůbec nic nezměnilo.

Neboť i když se v Kremlu věci také mění, tak od dob Michaila Gorbačova pouze k horšímu.

Miroslav Václavěk

www.drevenacikada.cz
...poesie a kravál

Svět podle Květuzora:

Ramadán

No jistě, dávno jsme si telefonovali na pevný linky našich rodičů. To byl dycky průser, furt jsem si pletl jména. Volám JĚ, povídám *dobrý den, u aparátu KÁ, mohu hovořit s BĚ?* Ano, tak jsem se snažil být zdvořilý, nicméně v tu ránu pokládám sluchátko, protože na druhém konci už jen doznívá zmatený až hysterický *s kým?* A pak nás její fotr načapal, jak jebem v jeho garáži a všichni tři jsme se hrozně styděli. Fotr zdrhnul první, pak já na nákej vlak, kde mi zas bylo trapně, protože jsem byl zasranej z toho jebání v tý garáži a nikdo si nepřised. A pak vona zas volala na tu pevnou linku k mejm rodičům a jednou mě chytla doma a já si ten telefon přetáh do pokoje, šňůru přivřel do dveří a lhal jí, jak ji miluju. A pak jsme zas mrdali a pak ještě ke všemu se z ní stala nejlepší anální jebna na celým široším světě. A tehdy jsem si vážně nevěděl, co si počít, vážně (vopravdicky) jsem ji miloval.

No, dneska je to jiný, když je člověku ouzko, má adresář gazel, kamarádek a kurviček, a tak v moudré krabičce s čudlikama sesmolí jednoduchou větu: *chceš mrdat?* a čím je databáze větší, tím pravděpodobněj co nevidět přijde poukázka na zásun.

Koupu se v lomu. Čistím si hlavu. Na starý kolena na čundru. Užívám si. Ptáci, ti skřehotaj, ryby, ty nemluví, voda je bez alkoholu, stro-my okslyčujou, mraky neprší. Je krásný den globálního tepla. Až náhle se ozve kravál z kazetáku a nákej debil zařve: *to je kurva párty!* jsme v lomu dva. Párty jak kurva. Já s chtěným tichem ptáky mraky, on s kazetákem a decibelama. Dva břehy, dva světy, který spojuje kravál hřmící hladinou. Země, co maj moře, tyhle kretény neřeší. Řvi si přes moře o pojebaný párty a budeš akorát za piču pro ryby,

co tu rutyku přeplavou ledovým tichem. Sladkovodní národy jsou holt trochu v piči se vzdálenostma a logicky se to promítá i do jejich maloměšťáckejch povah. To je kurva párty! To je zase den!

Čurák nechal kazeták na plný kule, hladina zatopenýho lomu s vodou bez kapky alkoholu rezonovala a on si to štráduje po hladině jako Ježíš. Čumím na něj, měsíček dělá stroboskop, to je asi nějaký fór nebo co? Stojím na břehu nahatej a najednou cejtím něco ve vzduchu. Pozoruju typa, jak jde po hladině a něco mě chytne za péro. Tahá mi za něj jak za šáltrpáku, zaklekne a olizuje mi jahodu. Nakonec si ten nevhrabanej výhonek narve za žgraň a slintá. Ona? Nebo já? Asi oba... Je to slastné. Měsíček probleskuje na ty růžky felační gazely, osvětluje i její ocas, co se vlní nad pevnou prdýlkou, a dement na hladině se v mezičase nebezpečně přibližuje k mému břehu. Čumím na hladinu, čumím na gazelu, která si zatím smotla cigáro, růžky ozařuje měsíček a ocas má ledabyly pověšený vedle nádhernýho stehna, lýtka, šlapky, kopýtko...

Týpek přišel až k mému břehu, povídá *to je kurva párty*, dupne do země, zaduní to a chlapík zmizne. Zůstane jen odér chcanek a obláček dýmu.

Gazela mi podává lahváče. Čumím jak z jara a povídám *to je kurva párty*. Kazeta na druhým břehu dohrála, je ticho jak ve studni, klid až hřbitovní bez ptáků, smrad vod chcanek. Snad zaprší, snad uschne... Měsíček nečekaně společníci obesvítí vyšpulenou řiť, mává nad ní ocáskem se štětinkama, má ho jako lvíče a mně stojí zase čurák, a tak ji chytím za ten vocas a klátím ji do toho přenádhernýho, těsnýho, ďábelskýho zadku. Snad si mě vodvede do pekla. Věděli jste vůbec, že čertice nemaj kundy?

Motiv: Květuzor Škvírkó
Překlad z Květuzorštiny: Ymanuel Houslička
Ilustrace: Ferdinand Chblast

Komiks Traumer–Roháč:

Zukotero

Podivuhodné necesty: V deadském koutku XXX

*Až budu malý
skřivánek skloněný nad deštěm
... budu se smát mokřý jako myš
(G. Neveu)*

necest/ou denominací nyní
česnek páchá dobrodiní
kdeže už listopadové zvonění
vůně patří vyvětrat
zvony na kúru zvoní pochlebně
levé poledne
dvě kůrky bez chleba
stroužky slitovnici
ať žije lebeční lebeda!
císařovo nové křepčení
abeceda chutě jazzu jazyka
nové klíčení
noví symbionti
macerace ve slivovici
dosti bylo sklíčení
přece veni vidi vici
ať žije svoboda!
pozor na míru
konec začátek bere za ruku
slibnou slíd/ou ze s/chodů slítla
nutně nepohnutě
touha si umanula
skluzavku KDYBY
že mono bude
a-ž za/šlape stereo/typ do nebe
TRALALA...

bude zase nej/větší
mimo chápání
všechny cesty vede sen
a-ž sem
vezmi svou historickou křižovatku
na ramena následuj nohy obrody
nejmenším se obnovila
nula při/volává jedničku
ke křížku
a-ž se z toho rázně roz/ne/mohla
a a-ž bude ještě menší než víceméně
za/zpívá zí/tře(-s/k-)u
pod maskou modly
mocí bez chleba
a už je tu pole/dne
o dvou kůrkách
ach...

zvony bijí třetí půli
vyšší vůli podzemí
plození vyloučené třetí nezbedné
kde ve jménu tři
bezbedné
kouká se na to bdění
už za/se sen skáče po schodech
oči očekávání se nemohou dočkat
družička chytá družný dech
oh/nivou dužinu družby
drtičky drtí

TADY JE BLÍZKO
náměstí Míru dýmkou míry
co jí síly stačí
křičí řečí ptačí
o čem sní víly na mechu
a to by bylo
aby schytala to tekutina
až džbánu ucho odlehne
roh hojnosti vezme za ruku

zase zvony bijí poledne
džbán se utrhe
od ucha k uchu
nová císařova chuťová předtucha
ukuje si srdce zvonu znovu
necest/ou opaku pak/u/je se za obzor
divže neo/hluchne
znovu z vůně skonu
z/věda/vost odkojí
ukuje si novou zvěst z hvězd
nic neříkej
nic si nepřej
hřej...
a-ž bude kometa koktat
ukuj si ukulele
a ty... muziko... hrrr/rej!
ěj... čaprčení nezbytnosti
vůně vanoucí
ovál bez konce
chorál a chrám
orální tradice revize
chrámovou loď pře/vrací
tělo slabikáře obrazí

na expedici ne/z/obrazitelnosti
obrazy obzorů mizí
a-ž je/dno/ho dne velkým budu
nasypu dětské pískoviště
do ložisek příště
sen sesedne se k snědku
ať ho sníme my...
děti dě tě ně
ach... a-ž řepa všecek utahaná
táhne peče pečuje
vaří dusí strouhá
nebo co proč a jak tu/šila
abeceda čím je
cesty své sem nit nic svedla
TRALALA...

a-ž velká bude
JAKO BAJAJA za mlada
historie dá/mu (jí) za pravdu
pod dekou budou se/bou mlít
proměnění se v rodnou ornou
a-ž vy/ros/ tete v sebe
srůstem s/loučení
tête-à-tête
a-ž den procitne
hezky a radostně nezbytně bezbedně
nezbedně

když už to tak musí být
a-ž ty nohy při/jdou k sobě
jen se jim to musí říct
zase si vyšlápnu
přes pře/chod
m/ódy na léto
když ne letos
tak na/přes/rok
i KDYBY se rozkrájela
zase se zcelí
TRALALA...

strk co strk to půjde
bedekr bagruje bedra
dokud to nepřejde
od a do žet k se/tkání
opakem oka o/pozice oko/uzlena
dračí smyčka am/bula' n' tní nitě
ponor pře/brodí
necestě to dojde
všecek se obrodí
seběhne se po oválu
dálku doběhne
štetconoše pohladí
veselá zdravá hravá
pravá

mnoho >má/tvá<
tkanina takzvanosti nyní nové
jas nezmokl jsa už tu
svatá trojice třenice
natírání v káni
vodu v kádi promění
sláva na/žár výdechu
za zá/pražím proměny
už úz úzkou branou se chruje
rozkopává dveře
blahoslavené lítačky
vrza/jící mlask
mlsný jazýček na vah/ách
pletýnky pletky
pokud se neplete
sláva nazdar úletu
moc pěkný
moc voní
už je tu
úlek
v císařově novém úpletu
ryčně rysuje se jako rýč
pořád pryč
rázně rýmy rastruje
prostrčí se skruží
rodičovské sdružení
vydýchá vyždímá pověsí
za koule do průvanu
TRALALA...

duhověda ducha císařovy nové stuhy
puchem vůně vytuhla
čitelnější byla by barva
KDYBY u/strnul se trn v koruně strasti

KDYBY si ty cesty nenadbíhaly
a nemluvíly křídly do letu
mourovatou >moutvou< morseovkou
skluz a šmrnc
dokud by to šlo
císařovo nové ovo to vyslepičí
KDYBY vesmír neměl žaludek
tak ho nespokla
TRALALA...

sešlo-li by z toho
nesešlo by na tom
u/on/daná těmi schody
zem se slehla
spa/tři/la se z patra
císařova nová tuťuňunová
nora ponoru
do jahodí se svalila
TRALALA...

spletitost na trase ani nedutá
to je ale nadělení
toho by se dálka nenadála
takového sblížení
jinou píseň ne/umí
než být bdělá
ňuňu nenučeně němé
jak film když byl ještě v plen/ách
cívka citu trpělivě se točila
notabene notovala
halabala
úhorem dolů
čich vzal do zaječích
TRALALA...

útulnost se zatoulala
tvar přetvářky
avatarem tvaru
týnom tánom za sebou
úž...
toho by se dálka nenadála
už je tu
si-lu-eta žízalí slimáka objala
smrti se vysmála
ta se rozplynula
JAKO pára nad hrnečkem vař
žárem září poželna
TRALALA...

a-ž se všichni svatí svalí
řepa vyletí
a nebyla by to řepa
kdyby to nebyla raketa
a nebyla by to maketa
šilící strojovny
a-ž velká jako dítě

na peci píce bude
za/píše si to za uši
i pře/líčení
císařových nových líčidel
napříč i podél
císařův nový svetr pletl sv. Petr
císařovy nové ceremoniály
svatá pros/toto urvi
urbi et orbi
co proto
císařův nový purizmus turizmu
císařův nový fetiš fatalizmu
bdělé bělmo abecedy
ex/pozicí soutěsky stesku
pačesy necesty jsou rozevláté
jak supící vlak
na pěší túře do oblak
zejména záměna zájmena
dokáže u/blížit i dálce
fazóna šíře šíje šok zkratky
TRALALA...

přímočará křivka příkrývky
svižně se sune svislou strání
závratností světla plují
zvraty a nářezy
presto molto metamorfózy
natahuje nohy
soutěsku stesku posouvá o/tři půltóny
hlasem se ohákla
TRALALA...

jen tak tak
ne-li ještě výš
chodníček se po/hne
a jedním uchem už tam je
ušlo to
druhým ven
ráda by se rozdala
TRALALA...

jinak by to šlo
aby taky ne
do-šla/ka!
oblaka
takhle v sebe stočená
žížalí chodbičkou se tratí
aby tak ještě nenamokla
TRALALA...

a-ž bude starší
ne/nechá se již stářím strašit
omámí mládí souvětím odk/květu
rozvojově rozvětveným >nevím<
necesta se tváří JAKO/ŽE nechápe
gramlavá gramatika gradace

dětí důchodového věku... legrace
TRALALA...

letos logos bude lego
nebo nebude
dá-li se tak dálkou nazvat
leccos brzy jazyk nazývat
potom nechá odzít
polom pogo polonéza
od/sune se krok sun kolem krku
vrků TRALALA...

výmyk vni/vně výmluvně vtipně
a-ž tak daleko to došlo
že už to dál nevede
od mládí se mlázím plazí
abeceda pro nejmenší
protože nebudete-li JAKO tito maličci
velikost nevypuči
TRALALA...

trajektorie KDYBY spojnice
lokna alokace
k tobě u tebe nad tebou s tebou
půda jde příkladem
v hrobě se obrací
paci paci disipace
ve dvou se to lépe bloudí
TRALALA...

protože ve skutečnosti je to román ve verších
protože může to být tak/hlen
nebo jinak je to jinak
cotangens cosinus
therapie sine
vnívně otevřeně
jak to ani nemůže jít jinak
jinak...
nové šatstvo císaři
co je císařovo
co je boží bohu
v nové trnové
koruně něhy
botě její nohu
silici silniční nehodu
císařovi co jeho jho
nové šaty who is who
až kam paměť sahá
hned nemůže nahmatat
císařova nová okna do konírny
nová císařova agentura
nová noční můra
hurá!

Luboš Vlach

DRÁŽKA.CZ

NON-STOP PORCE MUZIKY, TEMATICKÝCH POŘADŮ A ZÁZNAMŮ AUTORSKÝCH
ČTENÍ. STOVKY EMPÉTROJEK Z UNDERGROUNDVÉ A ALTERNATIVNÍ SCÉNY.
RÁDIO JE NEKOMERČNÍ PROJEKT AUTORŮ, KTEŘÍ NEJSOU ZASTUPOVÁNÍ OSA.

Mikyho zápisník: Stoupání na vrchol

„Kam letos jedeš na dovolenou? No, chtěl bych se s přáteli mrknout na Mount Everest. Je dost daleko. Ale prý nádherný výhled. Vrchol je výzva! Dáme na vrcholu tak dvě pivka a hned dolů, je tam moc řídký vzduch...“

Jasně, je to trochu přepísklé a mimo realitu, ale ne zas tak úplně. Kolik lidí se vydalo vylézt na ten kopec! Stojí se tam fronty pod vrcholem, dál nemůžete, protože nahoře si všichni plní foťáky selfičky. Mrtvoly těch, co nedošli, nikdo neodklízí, stejně jako odpadky a zbytky horolezecké bagáže. Nejvýše položené smetiště světa!

Je to úžasné být nejdál, nejvýš nebo být někde co nejlouběji (to oceňují zejména některé dámy od svých partnerů), dokázat něco, co se předtím nepovedlo nikomu jinému. Projít poušť nebo vyskočit s padákem těsně nad zemí nebo z extrémní výšky. Život je výzva! Vítězům sláva! Ale když se o to pokusí další a další a nakonec davy, ten úžasný výkon zplaní a ztuctovají. A nejde jen o Everest. V každém oboru jsou průkopníci, co dokázali někam vylézt, něco objevit nebo sestrojít, taky napsat, zahrát, nahrát na LP, CD. Zaslouží potlesk!

Ty, co byli druzí, si možná ještě zapamatujete. Ale ti tisíce čtyři sta devadesát osm? Ti už dostali příručky, co si vzít s sebou a kam přesně šlápnout, na co si dát bacha. Měli už mnohem lepší vybavení a možná na ten pomyslný kopec už vedla lanovka. Mezitím ti budoucí první hledají nové výzvy a vrcholy, kde nejsou davy. Časem o nich uslyšíme.

Snad! Jestli se ta jejich vítězství nerozpustí ve stále hustší informační mlhovině kolem nás. A zpráva o jejich mimořádném objevu, desce, cédéčku, básnické sbírce, povídce, románu nezapadne vedle nových silikonových nader nějaké třetířadé tuctové modelky nebo zpěvačky. Jaroslav Foglar napsal knihu Boj o první místo. Ten boj trvá dál a v showbyznysu máme různé ceny, žebříčky, kdo se v kategorii Zpěvák roku, Zpěvačka roku, Skupina roku umístil na prvním místě. To stejné platí v literatuře, divadle, sportu atd. Ti, co se jim povede několikrát být na předních místech anket svých oborů, jsou uvedeni do Síně slávy nebo získají titul Zasloužilý ten a ten... „Zasloužilí“ se stávají „Odsloužilými“, protože až na pár vzácných výjimek nic objevného nevypotí a žijí ze svého jména, kdy stoupali na vrchol Everestu!

Každý z nás má před sebou nějaký ten kopec, Everest a snaží se dosáhnout vrcholu, ve svém oboru, profesi, životě, v psaní, hudebním hraní... A možná se nám to daří! Někomu na vesnické úrovni, jinému na regionální úrovni, dalšímu celorepublikově nebo i celosvětově! Někdy zůstaneme pod kopcem, vrcholem. To nevádí, stoupejme výš! Nenechme se odradit neúspěchy! A stejně, nejlépe jsou na tom horolezkyňe, ty dosáhnou vrcholu již v základním táboře...

Miky Marusjak

Zápisky básníka ulice: Na co se jí mám zeptat?

„Ale to pivo musíš schovat. Nemůžeš prostě jít oslovit slečnu s flaškou v ruce,“ nekompromisně nakazují svému svěřenci. Jeho kamarád Roman se pohotově nabídl a funguje jako držák nedopitých nápojů. Zdeněk netrpělivě vyhlíží další sukni či vysoký podpatek, který by rozezvučel nejen chodník na České, ale i jeho vlastní srdeční sval. Zdeněk po mně chtěl nejdřív básničku pro svou lásku, která mu dala košem. I když byla o hodně starší, rád by se k ní vrátil. Pak z něho vylezlo, že by se vlastně chtěl naučit seznamovat. „Jak to děláš, že se Ti ty holky prostě zastaví a chtějí něco napsat?“

Po pár cvičných pokusech, kdy jsem byl svědkem jeho několika zoufalých komplimentů k dívkám a zralým ženám, jež nás nazdařbůh mýjely, Zdeněkovi radím:

„Přestaň už říkat, že jim to sluší. Vždyť to samy moc dobře ví. Zkus se jich radši na něco zeptat.“ Občas své štěstí zkusí i Roman, který se o poznání víc potácí než Zdeněk, ale má dobrou fintu. Počká si na někoho, komu po boku poštěkává nejlepší přítel člověka. A pak se příkrade s otázkou, zdali si toho čokla může pohladit.

„Ale na co se jí mám zeptat?“ „No přece každá žena, kterou spatříš, je hodna otázky. Ale ne univerzální. Prostě musí pasovat právě jen a jen na ni. Třeba se jí můžeš zeptat, jaká knížka z výlohy tohotole knihkupectví ji dovede oslovit. Že děláš takovou anketu.“ Sám si vzápětí uvědomím, že zrovna do těchto vod Roman typově nepatří.

Tohle vypadá slibně, už spolu hovoří půl minuty, černovláška vytahuje svůj mobil a teď se dokonce i zasmála. Roman se mi pak spokojeně svěruje, že mu na sebe dala číslo na telefon i WhatsApp. A to vše pod úvodní záminkou, že hledá vlakový spoj. Je z Ostravy a až tam pojede, má prý dát vědět.

Kolem ještě projde skupina holek v hodně krátkých šortkách. Roman na ně volá, co oslavují. Prý maturitu. Už jsou dost daleko, ale i tak zakřičím otázku: „Za kolik?“ Pár z nich se zasměje. A Zdeněk kroutí hlavou, „Ty jsi tomu dal.“

Vážně jsem si skrytou dvojznačností té otázky neuvědomil. A tak jsem se raději trochu zahanbeně zdejchnul, že ještě musím roznášet po městě poezii.

Na oba mládence jsem již stihl pozapomenout. Jako pouliční básník totiž každý den potkávám pozoruhodné bytosti, které se rády svěrují se svými radostmi i strastmi. Až do nedělního večera na jedné zastávce MHD. „Nejsi ty ten básničkář? Poznal jsem Tě podle toho ocasu.“ Byl to Roman. Ptám se ho na tu Ostravačku, jestli jí napsal. Tak dokonce spolu týden chodili. Ale vlastně spolu ani nic neměli.

„Stálo to za...“ dveře trolejbusu se za Romanem zavřely a já měl i tak z něj trochu radost. Že to třeba aspoň za ten pokus stálo.

Šimon – básník ulice

Důkazy: Festival Krákor 2023

Foto na str. 12–13: Festival Krákor v Ostopovicích

Krásné ženy a statní muži. Povedené stádečko objektivem Bohumíra Langmaiera.

DRÁŽÁK.CZ – RÁDIO SPODNÍCH PROUDŮ

Filmové okénko:

Úsvit

drama (režie: Matěj Chlupáček, 2023)

Úsvit je v pravdě „československý“ film: český režisér, slovenský scenárista, odehrává se na Slovensku, ale s českou herečkou v hlavní roli.

Anglický název filmu je mnohem příhodnější: *We have never been modern*. Scenárista Miro Šifra dokázal sestavit vynikající zápletku, kde proti sobě postavila industriální pokrok s ideologickým tmářstvím. Manžel hlavní hrdinky je sice moderní inženýr/ředitel, kterého Baťa v roce 1939 pověřil, aby na zelené louce pod Tatrami vybudoval nový Zlín, v jiných ohledech ale příliš moderní není. Městečko pod Tatrami skutečně existovalo a jmenovalo se Svit, zbytek je fabulace. Vedení podniku sice sleduje nejnovější průmyslové trendy, ale v jiných oblastech zůstávají trčet v 19. století. Když se tedy v podniku objeví hermafrodit (dnes hovoříme spíše o intersexualitě), tak se najednou sebevědomí inženýři chovají

jako fanatičtí kněží z Kladiava na čarodějnice. Což je přirozeně nadsázka, protože tu nikoho nemučí, nicméně přístup k něčemu „nepřirozenému“ mají stejný.

Manželka ředitele (Eliška Křenková), která je zdravotní sestra, tak svede v podstatě marnou bitvu se zpátečníky. Když takový film pustíte někomu, kdo s LGBT komunitou nemá problém, tak souhlasně kývne hlavou. Já měl to štěstí, že jsem se v kině ocitl s poměrně konzervativním člověkem. A mohl jsem tak v přímém přenosu sledovat, co film dělá s divákem, který má v podstatě stejné názory jako Baťovi inženýři ve filmu.

Nejsme v americké pohádce. Není to tak, že by dotyčný vyšel z kina, prozřel a najednou zastával jiná stanoviska. Přesto si myslím, že snímek nemůže nechat nikoho chladným. A zazní tam nepříjemný úder svědomí: Opravdu? Vážně mám názory jak z roku 1939? Já si přece myslel, že jsem

docela moderní? Tohle s vámi snímek udělá, a přestože některé situace působí vykonstruovaně, tak jsem moc rád, že film vznikl. A určitě si ho nenechte ujít.

Vojtěch Landa

Traumerův slasher: Vražedné houby

Les voněl plísni a čerstvými výkaly zvířat. Datel do kmene borovice prolezlé kůrovcem vytukával morseovku a mírně přšelo. Houbaři bloudili tam a sem a bázlivé houby se schovávaly, kde se jen dalo, pod starými větvemi, v mechu či v norách divokých myší.

Potily se jim kloboučky, podlamovaly nožičky a chvělo podhoubí. Měly strach. Nechtěly být snědeny.

Starý kozák si už týdně lámal hlavu nad tím, jak se zachránit a zároveň se nechutným houbařům ubránit a popřípadě se i pomstít. Měl toho až po klobouček, takhle se žít nedá. Jedinou možností byl otevřený boj. Útok místo schovávání se. Masakr v lese.

Narovnal si svou nohu a nenápadně se postavil za vysokou borovici a čekal, až se někdo z houbojedů objeví. Rozhlížel se kolem sebe, ale nikdo nikde. Jenom malá rezatá veverka opodál okusovala šišku a smála se na něj. Pomyslel si, že ta má teda starosti, primitivka jedna nazrzlá. Nožičkou svíral klacík, který na konci ořezal do ostré špičky před pár dny nalezeným kapesním nožem, kterým jeden z houbařů zavraždil celou jeho rodinu.

Čekal a na jeho klobouček přitom dopadaly kapky deště a jemu bylo do pláče. Les se pařil a houbaři svými čenicami větrili velkou úrodu hub. Stále tam čekal a celý se trásl hrůzou i chladem. Několik dlouhých minut se nic nedělo a potom se náhle objevil mladý houbař s hustým plnovousem. Zastavil se na místě, nabral houbový oděr do nozder a přemýšlel, co kde sebrat. Kozák ze všech sil napnul nožičku, skočil k němu a klacík s ostrou špičkou mu zapíchl do oka. Několikrát ho potom ještě kopl do břicha, a nakonec ho dorazil zabláčeným kamenem, který mu hodil na hlavu. Houbař se chvíli svíjel bolestí, než naposledy vydechl a když se k němu kozák sklonil, všiml si, jak mu z úst vytéká tenký pramínek krve.

Skupina rozlícených klouzků zatím vyhrabala velkou jámu, kolem které roznesla ze svých kloboučků sliz. Netrvalo to dlouho a do této důmyslné pasti se chytily dvě malé děti, které sbíraly do plastových kelímků lesní jahody. Klouzcí je rychle zahrnuli hlínou, kterou posléze zadupali svými nožičkami.

Vyplašená bedla vysoká skočila do cesty důchodci s pleteným košíkem plným kuřátek a skopla ho dolů z prudkého kopce. Děda si při krkolomném pádu zlomil vaz a jak široký, tak dlouhý zůstal ležet vedle převráceného košíku, ze kterého zachráněná kuřátka vylézala na svobodu.

K večeru rozezlené houby podpálily zhruba padesát hektarů lesa. Oheň se snažilo dostat pod kontrolu několik desítek požárních jednotek z blízkého okolí. Výsledkem byla smrt téměř všech zvířat, která obývala tamní chráněné přírodní parky. Při likvidaci škod bylo nalezeno i několik ohořelých těl místních houbařů.

Po zklidnění katastrofické situace si hasiči z nedalekých ohněm nepoškozených lesů přinesli na své stanice slušnou zásobu hub, ze kterých si usmažili chutné smaženice.

Herman Traumer se za vámi, moji broučkové, vrátí ve svém dalším sloupku s názvem „Zahradník“ možná i s košíkem plným hub anebo také bez něj...

I. K.

v rádiu neuslyšíte, v ochodě nekoupíte **drevenacikada.cz**

GULÁŠ TAK JAK TO VOPRAVDU JE

Viktor Hait (část 4)

Takže až jednou Vltava vyschne, bude na dně místo písku a bláta Pepíčková zlost v podobě tisíce fňuků. Je to strašně hodnej člověk, ale co naplat. Furt ho někdo zlobí. Kdyby byli všichni na světě tak mírumilovní jako von, stačila by mu jedna harmonika na celej život.

Každý tuctovej človíček mi připadá jako číslo. Nebo jako soustava čísel. Třeba támhle ten pod voknem. Směje se a přitom mu faleš kouká z vočí. Už hodinu usrkává hospodský kafe za 3,40 a v duchu se vysmívá všem těm kolem sebe. Přitom je vůbec rád, že se na chvíli zbavil toho stereotypu, v kterým žije. Vodhadoval bych ho na soustavu čísílek. Budu mu důvěrně říkat číslovanej vobčánek nebo raději vobčanský čísílko. Vono to vyjde nastejno.

Důkladně ho rozeberu:

59 - stáří.

40 - roků ženatej.

65 - let starou ženu.

41 - roků bez absence u jednoho zaměstnavatele.

1 - vobčanský průkaz /první/.

2 - televizory /černobílej Oravan, barevněj Rubín/

3 - auta /shnilý škodovky/.

1 - dítě /možná udělal/.

1 - strom /slavnostně zasadil/.

1 - byt /dostal vod podniku/.

37 - Kčs /známka ROH/.

370 - Kčs /známka KSČ/.

50 - Kčs /příspěvek na fond solidarity/.

9 - Kčs /denně na svačinu/.

42 - číslo bot.

52 - objem hlavy.

18 - hodin na hodinkách značky Poběda.

2 - záznamy ve zdravotní kartě /povinná prohlídka/

27 - diplomů.

6 - vyznamenání za vynikající práci.

8 - vojenských cvičení /na vlastní žádost/.

0 - problémů se zákonem.

Tento číslovanej je typický stavební zaměstnanec. Vodhadoval bych ho na elektrikáře, kterej se neustále diví, proč nesvítí ta či ona žárovka. Von si prostě neuvědomí, že když jsou v pořádku žárovky a pojistky, může bejt chyba už jenom ve vedení. V putyce je zábava už v plným proudu a mně je z toho na blití. Nemám potřebu si s někým povídat, a přitom bych se dal rád s někým do řeči. V hlavě mi lítaj černý myšlenky. Prostě mě to všechno do- vokola sere. I ta vošklivá, nanejvýš čtyřicetiletá, cikánka s bubnem. Počítám, že je tak v osmým měsíci. Klopí do sebe pivo za pivem a vodu za vodu. Popelník před ní se rychle plní vajglama vod Marsek. Připadala mi, že by měla každou chvíli porodit. A ta kráva si vůbec neuvědomuje, že z toho malýho človíčka, kterýho v sobě nosí, se pomalu ale jistě stává alkoholik s návykem na chlast a nikotin.

Co by za to dala taková Mihule. Je to zvláštní člověk, kterej svůj život žije hlavně proto, aby porodila a vychovala dítě. Je v podstatě šťastná, že má proč žít, ale na druhou stranu je problém v tom, že nemůže mít děti. V době, kdy jsem s ní

žil, dělal jsem všechno proto, aby se dostala do jinýho stavu. Bohužel nic. A to už je co říct. Upřímně mě to mrzelo, ale moje vina to nebyla. Já se vopravdu snažil, jak jsem jen moh. Tato chytrá dívka s vysokým IQ ovládá perfektně anglicky, mistrovsky píše na stroji a závratnou rychlostí uplete svetr. Přes zimu se naučila hrát v palčácích na piano. Přečetla snad veškerou dostupnou literaturu, která na této planetě vyšla a neuvědomila si základní věc - že se bude muset smířit s tím - matka nikdy nebude. Mrzí mě, že jsem ji zklamal. Kdyby existoval Bůh, voptal bych se ho.

Tak ksakru, tohle je ten OSUD?

Jsem jedinej divák, hledící na pódium, kde hrajou herci nějakou hru s přibližným názvem ŽIVOT!

Čumím na to jako trubka. Nudí mě děj týhlenctý parodie. Těším se, až bude konec, až spadne vopona, až si budu moct jít někam po svejch.

To, že na světě vládne nespravedlnost, je vina pouze lidstva. Obyvatelé tyto planety jsou neustále s něčím nespokojení. Jak v západní, tak ve východní zóně. Fakt je jeden. Ze západu na východ ještě nikdo neemigroval. Snad Dean Reed, ale to byl možná jedinej a poslední.

Hranice jsou, nejenom podle mého názoru, zbytečná investice pro lidi. Kdyby byly zrušený, to by bylo změn, tsyl by zrušen par. kopečky, celníci, pohraniční stráž, pašeráci, clo, osobní prohlídky... Byly by ušetřeny miliony hektarů prostoru, který doposud slouží jako pohraniční pásma, nervy lidí, oběti na životech, statisíce administrativních sil, zaobírající se hraničními přechody, opravou či zdokonalováním bytelnosti drátů, hektolitry barev na natírání závor a několik hektarů lesních porostů, který padly na zbytečný formuláře, týkající se celního prohlášení, devizových příslibů, pasů, atd. To vše by mohlo bejt teprve tehdy, kdyby se lidstvo chovalo jako zvířata a ne jako lidi. Vždyť planeta je tu pro nás a ne my pro ni. Nechtěl bych bejt v kůži toho Pána - jestli existuje - a koukat na to, jak se ta hmota ve tvaru elipsy hemží bordelem. Věřím, že si dělá čárku za každýho mrtvýho emigranta, tak jako pumpař pod Nuselákem. Už ho z těch čárek musej bolet ruce. Přece se to někomu povede vopustiti východ, byť na úkor vlastního života a začít znovu na západě. Není to zrovna lehký. Ale komu to alespoň trochu pálí, neskončí na dlažbě jako sebevrah - narkoman. Podle zkušeností mejch známých se dá žít i bez věčného ponižování a těžký manuální práce. Příjem mají určitě větší, jako zahraniční dělníci - třeba Vietnamci - u nás v republice. A to už je co říct. Někteří emigrovali z nerozváznosti, jiní za jiným důvodem, či ještě za jiným důvodem. Všichni mají ale ten důvod určitě stejný. Nesouhlas s tím, co se děje tam, kde se narodili. Bohužel neuměli proti tomu protestovat jinak, než emigrací. Například můj dobrý přítel Mirek Brabenec vopustil republiku před více jako deseti lety. Bez jakýhokoliv vzdělání, před vojnu, a mimo češtiny neovládal žádnou řeč. Měl to velikánský štěstí, že se chytil. Začal mejt vokna u jedný benzinový

stanice a naučil se německy nejenom mluvit, ale i myslet. Jedna z černejch stránek emigrace je vobčasnej stesk a vzpomínka na doma, rodiče, známý. Těch, co dobrovolně nebo nedobrovolně vopustili republiku, je na desetitisíce. Petr z Jeseníku emigroval se Spínovou ženou i dítětem do států a maj se zlatě. Patří mezi ty, kterejm tam lítaj pečení holubi do huby.

Jsou i takový, který pláčou a chtějí se vrátit zpět. Mezi ně patří pražskej -Ozzy-. Svědčí vo tom i dopisy, který posílá. Živě si ho dovedu představit v Rakousku, jak čumí kolem sebe a je domotanej jako trenýrky. Zmazanej zrovna jako ten pán, kterej s dvouma velikánskejma kuframa vystoupil uprostřed lednový noci jen tak nalehko na náchodském nádraží. Nechápně kolem sebe kouká. Přímo před ním velkej nápis NÁCHOD. Na postranní budově ZÁCHOD. U díry do země PODCHOD. Kousek vod jeho pravý nohy Pozor SCHOD. Na peróně zavelel důstojník vojínovi OCHOD. Člověk v kožený bundě a plesnivých džínách mu nabízí dobrej OBCHOD. Na lavičce se drží babička za hlavu a křičí: konečně mám PŘECHOD. Asi dvacetiletěj vlasatej mladík sedí na zemi a pláče: /dejte mi, prosím, DŮCHOD/. Na velkém mostě přes nádraží je cedule NADCHOD. A to všechno přeřvává diesellokomotiva, dělá velkej RACHOT. Chudák chlapík s kuframa stojí s votevřenou hubou a vopakuje si dokola. /Náchod. Záchod. Podchod. Schod. Odchod. Obchod. Přechod. Důchod, Nadchod. Rachot...

Kde to vlastně jsem???

Já sám osobně jsem proti emigraci. Je to pouze můj subjektivní názor, ale mám k tomu podstatnej důvod. Tady jsem se narodil, tady TO budu žít. Emigrace je zbabělost a únik za lepším bydletem. Fakt je to, že někomu už nic jinýho nezbylo, a to se v některých případech dá vmluvit. Ale vždyť je tu ještě jedno pravdivý přísloví.

Čím hůř, tím líp - může bejt smutno, hlavně když je veselo.

A to všechno že by OSUD?

Myšleka stokrát jinak.

Místo vlastního údu si vyonanovat hlavu a místo sperma vystříknout mozek. Abych nezasvinil ovzduší, dát si na hlavu igelitovej pytel. Každá myšlenka by měla bejt nějakým způsobem, nějakým tělískem zachycena a uložena. Chtěl bych bejt majitelem myšlenek - výlivků mozku. Mít doma archiv a pozorovat, nad jakejma blbostma lidi přemejšlej. To by byla věc! Jeden vymyslí domácí chleba v prášku, drugej bombu, která je mu stejně na hovno, ale aby někdo vymyslel archiv na myšlenky, na to jsou všichni krátkí. Takže si musím nechat přání vlastnit doma myšlenky drugejch zajít. Strašně by mě zajímalo, jak asi taková myšlenka vypadá. No možná je to podle barvy nebo podle způsobu života. Tak třeba divoši by měli mít myšlenky divoký, černoši černý, čínani žlutý, mulati kakaový, běloši bílý a češi třeba, třeba červený.

Ale stejně je dobře, že neexistujou sklady na myšlenky. Byly by s tím jenom potíže. To by si lidi už nemohli a nesměli vůbec nic myslet, protože by měli strach, že by se to hned vědělo a to by se taky mohlo stát, že by už nikdo nic jinýho nevymyslel. To by bylo velmi špatný.

Další něco, co si myslím, že to vzniklo ještě dřív, než to začalo, byla prdel.

Prděl - vobyčejný to slovo. Každěj ho velmi rád

často používá, i lidé, kteří vulgární výrazy nezařazujou do svý slovní zásoby, prdel totiž všichni máme nejenom ze všeho kolem sebe, ale i u sebe. Nosíme ji sebou jako ulitu na hovno. A proč zrovna vzádu? Snad se někdo z vás za ni nestydí?

Já ne, já jsem na ni dokonce hrdej. Prdel je totiž jedno z nejpoužívanějších slov. Prostě slovo pro všechno. Často se do ní lidi kopou, posílají se tam a dokonce si je i navzájem líbají.

Já můžu říct pouze jedno: /lidi, jsme v PRDELI!/
A co dál, a co dál, psychina a kriminál? Ne!

Rychle zpět do hospody. Ale do který? V Křemencově ulici před Flekovejma sedělo několik východních Němců a řvali jako tisíc italskejch paviánů. Popíjeli nějakej šnaps. Tak jsem jim s ním šel pomoci. Za půl hodiny si moje uši jakž takž zvykly na jejich neartikulovaný zvuky a dokonce jsem s nima zpíval jednu písničku v českoněmčině.

Kose, kose, ty Švarc fógel,

Vazis tady machn,

áles frojland kómhír cu hauze,

jen ta moje nepřijít...

Když skopčákům došel chlast, rozhod jsem se je vopustit. Moc mně nerozuměli a začali se se mnou loučit. Připomínalo mi to válečnej pokřik Siouxů.

Pak mě voplácali jak koňskej handlíř na trhu klisnu. Rozešli jsme se každěj na jinou stranu. Ulice mi připadaly strašně hnusný. Lidi se natřásali jako manekýni na módní prohlídce. Vyhejbal jsem se těm nafintěnejm barevnejm loutkám, natožpak se vo ně votřít.

Člověk je v podstatě nedokonalej tvor. Kousek prohnílý falešný duše, vobalený masem. To vše ještě skrejšvá nesmyslnejma hadrama různě barev a tvarů. Žijou v omylu - myslí si, čím lepší vobal, tím lepší duše.

To je pravda odvěká, šaty dělaj člověka

ale pod frakem se darebák skrejšvá.

Lidská fantazie je snad nevyčerpatelná co se týče toho, čemu říkají voblečení. Je hodně i takovejch, co si vodtrhnou i vod žaludku a naplácej to na sebe v podobě tuzexovejch halenek. Vůbec jim nevadí žaludeční vředy a exémy vod cizokrajnejch látek. Jsou schopní prostát spousty drahocnýho času ve frontách před Benettonem na módní novinku. Vošacení, za který vyhoděj hříšný prachy, je stejně nepravděpodobný a za pár tejdnu, někdy i dnů, ho jednoduše vyhodí. Je to vošklivý, ale na druhou stranu to má velkou výhodu. Že se vobleče i někdo jinej, komu nevadí, že na to nemusí stát frontu, nýbrž si to jednoduše vytáhne z popelnice. Mnoho, přemnoho mejch známejch se z kontajneru nejenom voblíká, dokonce si i takto zařizujou byt. Konečně já taky.

Stala se mně jednou taková pro někoho nevšední příhoda. Seznámil jsem se v Kavárně Slavie, kam chodí údajně honorace, s pochybným manželským párem, von byl akademickěj malíř - konečně dnes natisknou v tiskárně za flašku rumu navštívenku třeba na jméno Onasis každému - a vona profesionální fotografka. Po pravdě řečeno bych dal krk za to, že ta panička by neuměla vyfotit ani ten kosočtverec s čárkama dovokola, jako je na zdi veřejnýho záchodku, kterej tam nakreslil její manžel, jestli v životě namaloval alespoň to.

Používali neustále naučený fráze a cizí slova, kterejm sami nerozuměli. Přitom típali půlky amerík do popelníku, snad proto, abysme si všimnuli, že na to mají. Ze začátku jsem se snažil jim to vyvracet, ale nakonec mi nezbylo nic jinýho, než to vzdát. Změnili

jsme téma. Životní úroveň. To byla voda na jejich mlejn. Tak například: Jedenkrát přepraný prádlo by na sebe nevzali. Kouří cigarety nad třicet korun. Pijou jediné skotskou. Jídlo pouze orientální nebo nakoupený v Esu. Televize barevná. Auto západní. Pes novofundland. Dětem voblíkají trička výhradně s Mickey Mousem. Na ulici by z popelnice nevzali ani briliantovej náhrdelník. Natožpak jíst zbytky, fuj! Dostal jsem nápad. Když voni, tak já taky. Představil jsem se jako doktor psychologie pro lidi se silnou psychickou poruchou se zaměřením psychoterapie formou sugesce. No a moje žena je zástupce vedoucího v indický restauraci a vrchní šéfkuchařka. Vokamžitě jsme stoupli na ceně a vejtahe naproti mě mi nabídl předposlední Marlboro. V podstatě jsem ani tolik nelhal. Já mám důchod na hlavu a moje žena meje černý nádobí v indický restauraci, takže jsme měli voba vo svém patřičný znalosti. Akademik s fotografkou nás pozorně poslouchali a vobčas pronesli něco strašně duchaplnýho. Stupidita nejvyššího kalibru. Ve finále jsme se sprátelili, což jsem potřeboval a pozval tu dvojku duševních naháčů na večeři. Nezapomněl jsem podotknout, že u nás podáváme pouze indickou kuchyni a popíjíme orientální likéry. Naše pozvání přijali a my se rozešli do svezích domovů. Žena mi začala vokamžitě vyčítat, proč jsem jim dal naši pravou adresu, že určitě přijdou a kde vezmem prachy na to, abysme je vykrmovali, nějaký cizí zakomplexovaný darmožrouty. Ale pozor, v hlavě se mi hned vod začátku, co jsem poslouchal ty jejich přiblblý kecý, zrodil geniální nápad. Ihned jsem svůj plán ženě vylíčil. Do večeře, kdy mají přijít, zbejvají čtyři dny. Ta ženská, která si bere z restaurace zbytky pro psy, je ted nemocná. No, a vo jídlo máme postaráno. A s chlastem to uděláme stejně. Vezme se litrová flaška a každej zbytek čehokoliv se do ní naleje. Žena mi dala radostí pusu a pustili jsme se do práce. Já vygruntoval náš skromnej byteček, vyleštil všechny sošky, hrníčky, prostě všechno, co jsem z popelnice natahal domů na zařízení bytu. Ještě naházet do dvou vodpadekovejch košů plechovky vod kokakoly a západních piv, přesně ty, jak si dávaj lidi v kuchyni na kredenc, a bylo hotovo. V den návštěvy byl v lednici plnej igeliták masa. Počínaje hovězím a konče drůbežím. Zbytky po zmlsanejch maloměstácích. Zapečení mas v litinovým pekáči, kterej jsem našel vo železný neděli a silně posypaný kořením kari, vypadalo to celkem dobře. Zapálil jsem vonný tyčinky a zbytky františků vod Vánoc. Celej byt voněl, jako bysme čekali při nejmenším indickýho atašé. Dvě flašky zbytků necharakteristický chutě a zápachu v pěkně tvarovanejch lahvích s indickou nálepkou stály uprostřed stolu. Připadalo mi, že pití bude málo, tak jsem v zelenině koupil ještě tři litry čůča – lacínýho rybízovýho vína a pomocí vody sloupnul nálepky. Špunty zakapal voskem a rozhodnul se ho vydávat za domácí přímo z Hodonína. Sotva se návštěva vobjevila v bytě, začaly vobdivovat unikáty a stěžovali si, že ve starožitnictví nic takovýho pěknýho nemaj, a že zrovna to strašně dlouho shánějí. Já i žena jsme vodmítli jíst s tím, že máme indický kuchyně plný zuby. Na večeři chodíme pro změnu na čínu. Návštěvě to však nevadilo. Sežrali všechno. Pro ně lahodný pokrm zapíjeli splaškama z indických sklenic. Ve finále si nemohli vynachválit

pravý domácí víno. Potom nám asi tři hodiny vyprávěli, že nedovedou pochopit tu spodinu, co dojdá zbytky a pije lacíný víno. Voni by přece nic jinýho než skotskou nepili. Údajně na to maj – jak sami řekli – čuch a vytrénovaný chuťový kornoutky. Když nás před půlnocí vopouštěli, věnoval jsem jim jeden bezcennej hrníček bez ucha s tím, že je to jedinej exemplář na světě. Konečně, měl jsem pravdu. Slíbili mi, že si ho dať v obejváku do stěny vedle videa. Když vypadli, měl jsem krásnej pocit z dobře vykonaný práce. Ještě tu noc se mi zdálo vo tom, jak nefalšovaní labužníci žerou zbytky, chlastaj splašky a za deset korun víno. Celá jejich ubohost vyvrcholí tím, jak si dávaj do obývací stěny vedle videa s barevnou televizí bezuchej voprejkanej bezcennej hrníček. Našel jsem ho na ulici vedle popelnice. Bylo v něm ještě čerstvý kočičí hovno. Znovu si musím připomenout, že nejhorší vlastnost člověka je lidskost. Lidi jsou hovada. Lidi jsou kriplové. Lidi jsou prodejny krysy. Jedinej, kdo by moh s téma prašivejma lidma zatočit, je člověk. Smůla je v tom, že člověk je jeden – sám. Zato lidí je všude jako když nasere. Lidí je zbytečně moc. Co by se stalo, kdyby se z člověka udělali člověci a z lidí lid. Zřejmě zmatek, chaos, vobráceně. To by vlastně černá byla bílá a bílá černá. I když je v podstatě černá nejtmaší odstín bílý a bílá nejsvětlejší odstín černý. Stejně by byl svět naruby jako ponožky. Chodit na červenou. Vyhazovat vodpadky z koše. Spáchat sebevraždu skokem na Nuselák. Bydlet v ZOO. A do centra chodit pozorovat lidi. Místo kapesníčku vytáhnout kapsičku z ruky a soplem vsmrkat nos zpět do hlavy. Ve chvíli, když budu mít spousty práce, půjdu do hospody, dám pinglovi bandasku s pěti pívama a von mi za to dá dvanáct padesát se slovy, že je to desítka. Jezdit tramvaj načerno. Ponožky si obouvat naruby na ruce. Votřít si nad prdelí, kde leží hajzl papír. Plná vana froté ručníku a na věšáku v koupelně visí kanystr s vodou. Nechodit do práce a brát za to prémie. Nemrdat a platit alimenty. Na statku pěstovat smaženici, která vysedí slepice, abych moh voškubat vejce, protože potřebuju peřinu na přikrytí cizího těla, až mi bude teplo. Zachovat paniku kvůli klidu. Dálnice zarůstají trávou, jelikož je mnoho aut. Je tolik policajtů, že už nejsou zloději. Je tolik zlodějů, že už nejsou policajti. Ze zápalek vyrostou stromy. Do sběrný nosit dřevo, aby se ušetřil papír. Studovat budoucnost, abych věděl, co bude v minulosti. Homo sapiens je prapředek neandrtálce. Umřít, abych se narodil. Nikdy nic nenapsat, abych se stal spisovatelem. Akorát zemská přitažlivost se nedá vobrátit. Vono je jedno, kam člověk v případě úpadku padá. A ještě jedno, pokud se z primitiva stane génius, anebo z génia primitiv. Proti gustu žádnej dišputát. Já bych nechtěl, aby bylo všechno vobráceně. Žít na čtveratý zeměkouli mi nevadí, ale aby na zemi byli všichni pániboží a modlili se k člověku, fuj. Přesto existuje mnoho, přemnoho těch, co páraj starej svetr a snaží se už z dávno použitý vlny uplýct novej. Bude to ale zase jenom svetr. Stavba, zástavba, přestavba. Zase jenom vobyčejnej svetr. Ráno je moudřejší večera. Ale co můžeš udělat dnes,

neodkládej na zejtrék.
Může bejt pozdě!

Začátek bez konce, konec bez začátku,
mám doma vitamin B₆ - dvaapadesátku.

Panika na přechodu.

Stojíme před vážným problémem - vozovka, semafor, a na něm červená. Mimo nás nikde ani živáčka ani auto. Přesto nesmíme přejít na druhou stranu. Zákazy a příkazy se musí respektovat. Stojíme a nečinně čekáme. Bojíme se pokuty? Nebo že by náhodou jelo auto a přejelo nás? Kdepak, máme strach z červený. A přitom stačí tak málo. Na semaforu je takový malinký tlačítko s nápisem - ČEKEJTE - prst stlačil signalizační zařízení nadoraz a čeká... čeká a nic... nic... pořád nic.....

Vždyť máme právo přejít na druhou stranu a zelená se ne a ne rozsvítit. Nezbejvá než násilí. Červenou pomocí železný tyče rozbít. Pak teprve bude možnost chodit sem a tam, tam a sem. Beze strachu, bez pokut. Strach je vošklivá, ale přirozená vlastnost lidí. Ten, kdo však umí se strachem manipulovat, je pánem situace. Ze strachu se ještě nikdo neposral. Strach sám o sobě není zas nejvošklivější a nejhorší vlastnost člověka. Láska je horší.

Zamilování bych bral jako smrtelnej hřích, za kterej by musel každej trpět. Odsouzení k nadoživotnímu odloučení voď milující osoby. Lidi by se měli mít mezi sebou pouze rádi a ne se do sebe sobecky zamilovávat a přitom se vědomě vokrádat vo to, čemu se říká kamarádství. Zamilování na úkor nesmyslnýho blouznění lásky zapomínají na mnoho důležitějších věcí v životě, než je ukojení sama sebe. Viděl jsem v blázinci spoustu zoufalců, Kterejm z nešťastný lásky cvrklo v palici. Většina z nich to řešila sebevraždou. Podřezaný žíly, skoky z voken či spolykat desítky prášků při votevřený na plno puštěný troubě. Například Milan. Do dneska může bejt rád, že je rád. Má následky na doživotí. Ti, co přežili, mají zhyzděný těla a bordel v logickým myšlení. Tak jako von. Nic horšího než zaláskování - - mimo smrti, která je většinou vysvobozením - - nemůže člověka potkat. Bohužel jsem měl taky několik přátel a už nežijou.

Jedna moje přítelkyně po právu vode mě dostala titul - nejlepší nepřítelkyně - se jednou v životě zamilovala. Je to strašně silná osobnost, ne jenom proto, že se s tím uměla vyrovnat, ale hlavně, že ví, co chce. Chce žít free. Mám ji proto moc rád. A takovejch lidí by mělo bejt víc. Když se vožere, je hnusně nepříjemná a příjemně protivná. Proto ten titul nejlepší nepřítelkyně. Voď ní, na rozdíl voď druhých, vím, co mě v její přítomnosti může čekat... Žádná láska, ale mnohem víc - - přátelství. Jednou jsem jí daroval moji takovou ulítlou báseň.

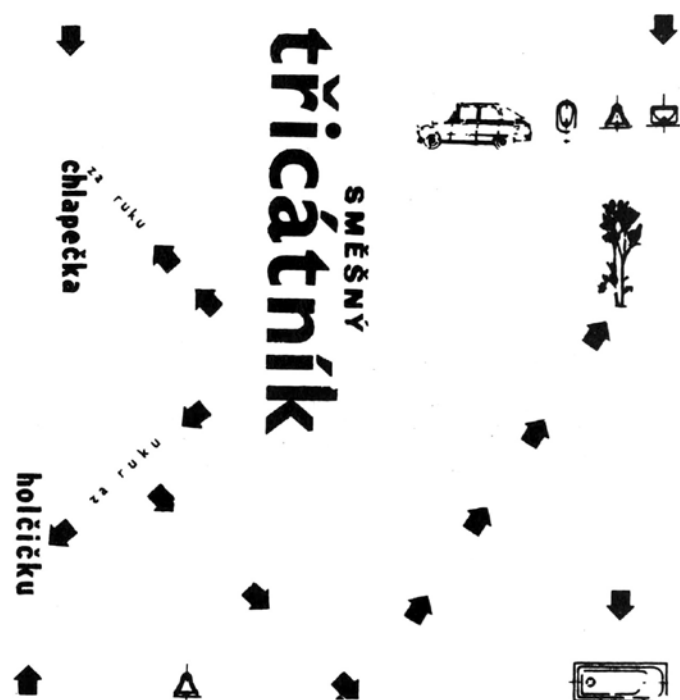
Nesmyslně zamilovanej zvířecí styk
v září měsíce.

V září měsíce šukal had hadice,
ježek na to čumí, jak to hadi umí.
Von je brejlovec a vona zmije,
ježečkovi na zádíčkách jablíčko hnije.

V září měsíce šukal slon slonici,
kapr to špehuje, jak to slonům funguje.
Von má chobot, vona taky,
kapříci záviděj, že nemaj ptáky.

V září měsíce šukal vůl slepice,

sokolík to vočkem měří, jak ve vzduchu lítá peří
Vole, děláš kravinu,
šukat jen tak hydinu.

Sedím v jednom bytě, kde je nejenom teplo, ale i pohoda. Mám chut si na něco vzpomenout, ale nevím na co. Chtěl bych myslet na něco příjemnýho. Člověk, který přemýšlí, je blázen. Člověk, kterej přemýšlí jako blázen, je zoufalec.

Pryč s myšlenkami.....

Mám vodpor, mám právo mít vodpor, jsem povinen mít vodpor. Napadla mě teď vošklivá, ale účinná metoda na likvidaci všech zlobivejch zmrďů. Jedině tak byste nebyli vy nemocní mocní. Mít tak moc, narval bych vás zpět do varlat vašich otců a donutil bych je pomocí švédskéjch, pašovanejch, pornografickéjch, barevnejch časopisů k onanii. Sperma, který by málo skončit v lůnech vašich matek, by bylo vystříkáno někde na veřejným hajzlíku na asfaltovou stěnu. Pak by přišla strupatá hajzlbába s kýblem horký vody a to prokletý smradlavý semeno by spařila. Jedině tak byste nebyli vy nemocní mocní.

Mám vodpor ke zlu a ke všem, kdo ho dělá. Škoda, že zlo vládne i tam, kde jsou si všichni rovni. V kriminále. Imaginární galejníci, kteří si ve většině případů hrajou na těžký zločince, a přitom na lágru v noci pláčou do polštáře, volají maminku a prosej pánaboha, aby se chytili alespoň na půlku. Tak právě ti s potetovanejma rukama, tam to totiž nejmní bolí, vládnu v civilním životě nezasevcům vězeňskýho života. Navíc mají plnou hubu keců, že kdo není nebo nebyl v kriminále, nemůže bejt pravej chlap. Takový kecý si můžou strčit za klobouk. Já tam totiž byl. Tím se nechci chlubit ani si stěžovat. Prostě je to tak a já už to nezměním. Můžu vo tom potají přemejšlet. Bylo to tam moc vošklivý. Moc. Bachaři jsou snad vybírání podle IQ. A většina primitivních vězňů se nechová vo nic líp. Prostě čím větší svaly, tím menší hlava. Někdy se tomu pupínku na krku ani hlava říct nedá.

pokračování příště

Hovory s Pavlem Herotem:

Krev má se mohla podávat po lžičkách pijavicím smutku

Pokračování z minulého čísla. Spisovatel Michal Šanda vedl s Pavlem Herotem tento rozhovor v průběhu let 2009–2011 a navazoval na předchozí e-mailovou komunikaci z let 2007–2008, která vyšla roku 2008 pod názvem Kus mne v čítance v nakladatelství Psí víno.

Když jsem byl v páté třídě, koncem roku zemřel pan řídící Jiří Vrátný v třiatřiceti letech na raka. V tomto období mne učil Miroslav Černý ze slavného rodu Černých, jak jsem již psal. On to byl, kdo nás jednou vzal na výstavu výtvarného moravsko-budějovického spolku. Na panelech visely krajinky, květinčky ve vázách a na jednom velký obraz, Černého obraz silně abstraktní. Barva na barvě. Ten mne uchvátil. Netrvalo dlouho a také jsem si vyzkoušel několik pokusů. V sedmé třídě odešel do Moravských Budějovic a my dostali učitelku, která chtěla, aby se malovalo přesně do detailu. Ostatně po všechny roky jsem měl od ní z výtvarky trojku. Copak se budu mořit se stromem, aby měl každou větev přesně tak, jak mu narostla? Namaloval jsem strom a ona běsnila. Otlá učitelka výtvarna.

Pan řídící učitel byl myslivec. Z naší rodiny všichni, kromě ženských a mne, coby dítěte, bylo jejich dědičných hříchem zabíjení zvířátek, zároveň posláním se o ně starat. Tradice. Nic proti ní. Dnes je to okruh lidí, kteří střílí prakticky do mraků, někdy i po sobě. Důležitá pro ně byla péče o udržení stavu a páření zvěřiny. Strýc Josef, co jsem mu musel od narození tykat, byl jediným z pozůstalých nimrodů, jak se jim říkalo. On se také sprátelil s naším učitelem, takže když mi poslal černý kocour, mlád, ještě kotě, a odmítnul jsem ze žalu odejít do školy, dal mi smuteční volno. Tehdy jsem se i docela dobře učil, věděl, že nezahynu nevědomostí. Byl skvělým přírodním člověkem. Zajímavé byly vycházky v zimě, kdy nás učil stopám zvířat. Sbíral známky a chtěl po nás, abychom si také našli něco, co bychom sbírali. Známky jsem měl rád, ještě z doby návštěv půdy. K tomu jsem si přibral odznaky, medaile z válek, bylo jich tam hodně, za té první všichni museli odejít na frontu. Praděd Jan sbíral staré mince, které vyorával na polích. Byly v rezavé krabičce, našel jsem ji také na půdě. Byla na nich dokonce Marie Terezie, jak mi řekli. Co jsem našel, snášel jsem dolů a uložil do alb, na sametové podklady. Sbíral jsem já, máma, táta. Hlavně známky. Nashromáždilo se toho. Píši o tom, protože na škole jsme měli sběratelská odpoledne namísto předepsaných školních stanov. Škola hrou! Pan řídící nám vyprávěl, co je na té či oné známce, odznaku, nálepce od sirek. Na kouscích realii byly výjevy i takové, které v učebnicích nebylo možné dohledat. Také nám často četl ze *Starých pověstí českých*, z pověstí vesnice a jejich dějin.

Jednou nám dal za úkol z Jiráskových pověstí naučit se vyprávění obsahu pověsti Horymírovi. Nějak jsem přeslechnul význam slova „obsah“. Přišel jsem domů a doma ukázal, kolik stránek se máme naučit z paměti. „Do dalšího dne, to máš, co se učit!“ a já slovo za slovem, větu za větou, stránku za stránkou od dvou hodin odpoledne se učil a učil, blbec nazpaměť. V deset jsem se nechal přezkoušet a šlo mi to. Jaké bylo překvapení, když slovo za slovem jsem pověst předříkal panu učiteli. Dokonce kontroloval správnost, jestli se alespoň jednou nespletu. Nespletl. Byl tak udivený, že zašel pro svou manželku, která byla také učitelka, v té době zrovna doma, abych jí předvedl tento můj paměťový zázrak. Zase jsem dostal trému a bylo po všem. Několik chaotických vět a konec.

Před jednotřídkou bývala tělocvična. Také sloužící jako promítací místnost. Občas sehnal nějaký film a pustil nám ho. Když zemřel prezident Svoboda, řekl: Dneska se budeme dívat na pohřeb. Když byly jednohlasné prezidentské volby, opět jsme koukali, jak nám tentokrát zvolili Gustáva Husáka. Pan řídící učitel, tak si na to vzpomínám, řekl: Pečlivě sledujte, jak se volí prezident! To uvidíte jenom několikrát za život! A já sledoval, vědom si nesmrtelnosti tohoto okamžiku. Konec prezidentování komunistických vládců země se uzavíral jejich úmrtím, nemožností se již postavit na

nohy a dát dohromady souvislou větu. Kromě Novotného, ale to byla výjimka, kterou nehodlali zopakovat. Znamenala by neschopnost nesmrtelného politického systému až na časy věčné.

Na vsi v sedm chodily Klekánice. Dámy-ošklivky, které kradly děti, tak jako cikáni, alespoň tak nám to doma říkali, abychom chodili

brzy spát nebo se netoulali. I ve škole jsme měli zakázáno před setměním být jinde než doma. Výjimky udílel pouze učitel. „Nemohl bychom toho našeho kluka vzít autobusem od JZD do Brna, na Holliday on Ice?“ řekl strýc Josef za řeči panu učiteli na nějakém mysliveckém sešnu. To byla monstrózní krasobruslařská šou. Dostalo se mi svolení a já spatřil lední vystoupení plné barev, živého černocho, ochutnal poprvé ruskou zmrzlinu a doma velebeného krasobruslařského mága Ondreje Nepelu. Údajně prý jsem nebyl na této akci poprvé, ale už i jako dítě, kdy mne vzala zase máma s tetou, a to jezdila další hvězda Hana Mašková. Nepelu si pamatuji. Maškovou nikoliv, ta se prý záhy zabila v autě. Ostatně jako její životní partner, textař Štaidl.

Tak jako k naslouchání hudby jsem byl vedený ke sledování krasobruslení. Neměli jsme televizi, takže se chodilo po sousedech. Krasobruslení mám rád, jako jediný sport, dodnes. Tedy volné jízdy žen. O něco méně taneční páry, to je baletění na ledě. Hezké jsou závěrečné nedělní exhibice, muzika, převleky, klauniády. Nejhezčí ze všeho zůstanou stejně ty krasobruslařky. Ne jedné autogramiádě jsem poznal mistryni republiky. A ta seděla na židli a nedokázala dát nohy k sobě. Neustále je měla roztažené. Mile to na mne působilo.

S úmrtím učitele Vrátného se skončily ranně prožité životy. S jeho dvěma syny jsem byl kamarád. Hráli jsme si na vojáky, jako na vesnici každý kluk. Oni se s mámou a malinkou sestřičkou odstěhovali do Třebíče. Jejich matka si později vzala otce Vency Bartoše, trebičského rockera a organizátora akcí, zpěváka skupiny Fru-Fru.

Od páté do deváté třídy jsem jezdil do vedlejší vesnice Domamile.

Začal jsem prolézat skládky a domů tahat staré věci, kterých se tehdy lidé zbavovali, na kole si vozil domů časopisy a bylo mi mámou dovoleno za dvacku odkoupit psa, doma nastal povyk, když se zjistilo, že se jedná o fenku, což mi majitel zatajil. Dostala jméno po italské zpěvačce Ritě Pavone, Rita.

Kdo se mi dostal do parády, toho jsem zaučoval kouřit. Nikdo u toho nezůstal, kromě mne. Školu jsem nevnímal. Zní to neuvěřitelně, ale hrál jsem také fotbal. Na plácku před naším barákem. Obyčejně mě dali ostatní do branky, abych něco nezkazil. Máma mi pravidelně nosila hrníček horkého mléka, který jsem musel před ní vypít. Nevím proč. Asi kvůli vývinu kostí, což jí někdo nakecal a ona se tím řídila a mne zesměšňovala u druhých. Žlutý hrníček z umělé hmoty a její ruka. Tehdy to narušovalo moji osobní svobodu.

Učení mne nebavilo, a tak jsem dostával i nařezat, což bylo zapotřebí, aby se všichni z domu na mne vrhli, jako na prase před porážkou, svalili mě na zem a klackem nařezali. Nadal jsem jim do kurev, to mi poradili starší kluci, že to je normální slovo, které není sprosté, ale říkají ho také, když to doma schytají.

Od šesté třídy mne bavil jenom dějepis a občanská výchova. Učil ji učitel, který sednul za stůl a usnul. Když neusnul, tak ho bylo i zajímavé poslouchat. Vůbec neznámkoval. Občas někoho vyvolal. V dějepise mne oslovilo až dvacáté století, to jsem měl zmáklé z půdy. Když se probírala padesátá léta, tak jsem u tabule neopomněl na procesy s Horákovou, Slánským. Nijak ho to nevzrušovalo, jenom přiznal, že to byla chyba systému a je lepší to nechat na jiných. Já jsem to také tehdy tak bral. Hezký a vyvinutější holky dostaly na vysvědčení jedničku, ty méně vyvinuté a kluci dvojku. „Matiku se ani neuč. Já jsem na ni byla blbá, ty jsi po mně,“ řekla mi máma a já byl rád, že ji nemusím drtit. Za to od učitelky, obstarožní dámy, která si zakládala na pověsti dobré učitelky matiky, jsem to měl horké. Učit se ji by mně stejně nepomohlo, byl jsem opravdu po ní. Ovšem až přehnaně si máma zakládala na češtině. To byly samé diktáty, večer, co večer z růžové knížky, kde jich bylo na stovku. Stejně jsme měli přísného češtináře. Bývalého lampasáka, trestal nás dřepy a kluky. Byl i tělocvikářem. Tělesná výchova. Tě jsem se bál. Každé úterý a čtvrtek byl pro mne hororem. V pondělí a ve středu večer jsem se modlil, půl hodiny bylo málo. Jednou jsme měli skákat přes kozu. Pomohl mi na ni. Já se sklátil a strhnul mu tepláky i trenýrkami, což pro některé holky bylo první uzření mužského údu v přímém vidění, z nejlepšího možného úhlu. Jinak mne hodně zapojoval do recitování. Musel jsem chodit po třídách, oslavách a přednášet. Nejraději jsem měl Nezvala.

Tuším v deváté třídě mi spolužák František půjčil Mladý svět. „Za dva dny mi ho vrátíš! Jasný?“ Na titulní straně byl Jan Werich, ale jaká nádherná fotka. Vyměnit či odkoupit odmítal. Trval na svém. Nic jiného mne nenapadlo než si Wericha namalovat. Po dokončení jsem byl v úchvatném pocitu překvapení, jak se mi ho podařilo vystihnout. Tak vzniknul můj první portrét. Následovaly další, jenomže Werichův byl první! Dodnes ho mám schovaný. Měl jsem jedno období, kdy na místo za školu jsem chodil za kostel. Tam vznikl pozvolný zárodek mého marxisticko-leninského smýšlení. Tím prošel i Magor, jak mi jednou říkal. Petr Cibulka měl také toto období. Ve věku dvanácti, čtrnácti má mladý člověk potíže s citovým zaujetím. Pohádkeč, život zabzučí a udělí první žihadla. Na to socialismus byl léčivou pomazánkou. Všichni budou žít v míru a lásce, zadarmo. No neuvěř tomuto ideálnímu životu! A potom, já jsem se chtěl postavit celé té tříčlenné rodině. Těm bývalým kulakům, kapitalistům, co mne sužují. A trestají za to, že kašlu na všechno. Na protest proti nim! Rudé vlajky vlajte!

„Kurva, stejně se jednou stanu komunistou!“ řekl jsem mámě. To jsem tomu dal. Cožpak nevíš, co nám provedli, a vysvětlovala mi, jak tomu bylo. Nakonec řekla: „To kdyby ses jím stal, okamžitě bych tě navěky vyhnala z domu!“ To mi sice zatrnulo, ale nikterak příliš vážně, jinak byla apolitická. Všechno začalo ve třinácti letech. Před školou byl několik knížek vybraných do sběru. Nedalo mi si je neprojit a mezi nimi jsem objevil *Manifest komunistické strany* a stanovy, dějiny svazu komunistů od Marxe a Engelse. Dále několik vydání

Mao Ce-tungových spisů. Zeptal jsem se, zda si je můžu vzít. Ředitel nebyl proti tomu. Nastalo čtení a já byl hlavně z Manifestu během chvíle proměněný v jinak smýšlejšího parchanta. Mao mne také dost oslovil, jenomže byl Číňan a slýchával jsem od lidí, že Číňané jsou žlutý mor, který nás jednou zahubí a bude konec světa. Představa propadnout myšlenkám šikmookého vůdce mi neimponovala. Marx s Engelsem mi byli svatými. Knížku jsem četl neustále dokola a dokola. Zároveň jsem se zamiloval do Johna Lennona a Yoko Ono. Ti mne přivedli k totálnímu propadnutí protiválečného smýšlení. Ve Světě socialismu byly vypsány všechny mírové iniciativy dvacátého století, naučil jsem se je všechny zpaměti a udivoval učitele. Slohovou práci jsem napsal na toto téma na patnáct stránek do sešitu á-čtyrky. Snad každý měsíc jsem býval nemocný, trpěl jsem angínami. Pravidelně mne chodily doučovat spolužačky. 5. prosince 1980 jsem měl zapnutou nějakou německou stanici. Seděl jsem v posteli a s nadšením poslouchal neustále dokola hrající písně Beatles a Lennona. Dobře tři hodiny. Asi za deset minut šest jsem přeladil na naši stanici, tehdy se jmenovala Hvězda, dneska Radiožurnál, jako za války a před ní. Pustili slavnou píseň *Help!* a řekli něco tak ohavného, neetického v tom smyslu, že tato slova, pomoc, měl na mysli John Lennon, když byl zastřelen pětadvacetiletým fanatikem Markem Davidem Chapmanem. Krev má se mohla podávat po lžičkách pijavícím smutku. Napadlo mne dát do průjezdu přes noc papír s tužkou, zda by mi něco nenapsal, nějaké mírové poselství. Ráno byl netknutý. Moje láska k Lennonovi ještě více vzrostla, jak už to tak bývá po smrti člověka. Trvá dodnes.

Skončila devítiletá školní docházka. Pitomý název! O prázdninách jsem se šel koupat k místnímu rybníku. Přišel starší kamarád Zdeněk. Na dece jsme si povídali a já spustil to své mírové hnutí podle sovětského vzoru. „A co říkáš na to, že ti ten Sovětský svaz napadnul Afghánistán?“ Nenašel jsem odpověď. To byla pro mne krutá skutečnost, která mne obrátila natolik, že jsem se stal drsným antikomunistou.

*pokračování příště
rozhovor vedl Michal Šanda,
úprava Honza Bartoň,
foto archiv Pavla Herota*

Akce:

POTULNÝ DĚLNÍK – FESTIVAL POESIE, 22. ROČNÍK

Klub Unleaded Coffee, Hybešova 46, Brno

20.–21. října 2023

Garlicground, Stylus (křest knihy Stylův šleh), **Ivosh Krejzek, Er. D.** – čtení z díla **Briona Gysina** (v překladu Richard Pechy), **T.R.I., Svatopluk, 3+, Roman Szpuk, Miky Poetic Jam, Petr Čichoň, Romana Tomková, Ťovajz & spol.** (zhudebněné básně Petra Hrušky), **Milan Erben, Sounds of Occupation, Kabaret Dr. Caligariho, Ivan Motýl s přáteli**

a další...

podrobný program a eventuelní změny:

www.spodniproudy.cz

Festival Napříč – 26. ročník

Skalákův mlýn, Meziříčko u Želetavy, 25.–26. srpna 2023

K dispozici jako obvykle bůfě, výčepy, antikvariát, vetešnictví, nezávislá distribuce, dvě moderované scény, bez vstupného, stanování/ponocování volné, vstup v kravatě na vlastní nebezpečí!

Nově zpoplatně vjezd autem – á 200 Kč/auto

PROGRAM:

Pátek:

18:30 **Po pracovní době** (big-beat-alternative / Znojmo)

19:15 **Lyssa** (progressive-hard core / Praha)

20:30 **OTK** (progressive-hard core / Praha)

22:00 **Nesbitts Inequalit** (progressive-hard core / Praha)

23:30 **Chór Vážských muzikantů** (punk-rock-alternative / Trenčín)

Sobota:

14:00 **Jakub Noha** (blues-folk / Praha)

15:00 **Jiří Neduha & Just Fiends** (folk / Ostrava)

16:45 **Hokr** (rock-alternative / Praha)

18:00 **Šmox** (punk-rock-alternative / Trenčín)

19:30 **BBP – Podzemní orchestr** (alternative-psychedelic / Praha)

21:00 **Geoděti** (alternative folk-rock / Tábor)

22:30 **Hrozně** (alternative-rock / Brno)

00:00 **Nedělní lidé** (experimental-psychedelic / Praha)

Sobota – malá scéna (čas jsou orientační):

13:00 **Divadlo Pankati – Omeleta** (Baška, Valašské Klobouky)

14:45 **Miky & Erbufrý** (poesie-hudba / Olomouc, Praha)

16:20 **Fyzické osoby** (Jim / Rousínov)

17:45 **Tiché lodi** (alternative folk / Beskydy)

Výtvarno: **Chosé Jusku & Eva Macholánová**

Nonsens

Společný koncert ve Vídni a Brně:

Schwaozogler

Obskurní směs starověké rituální avantgardy, štyrského folklóru a šlágru s doteky noisecore

Die Ratardovaný Koksoflyn

Neřestná apokalyptická burleska.

Protistátní filharmonie.

Sedm hříchů Hieronyma Bosche.

22. září, Vienna, Café Carina

23. září, Brno, Barcafé Éléphant

Oheň na střeše:

Sněmovna schválila manželství pro homosexuály v prvním čtení. ••• WHO prohlásilo světově nejrozšířenější sladidlo aspartam za možný karcinogen. Aspartam se používá například se používá ke slazení žvýkaček či sycených limonád, včetně Coca-Coly light. ••• Vláda schválila velmi zásadní úpravy pravidel dopravního provozu, které umožní zvýšení maximální povolené rychlosti na některých úsecích dálnic (150 km/hod), řízení auta již od 17 let pod dohledem mentora a zjednoduší bodový systém. ••• Japonci mají geneticky modifikované antistresové rajče. ••• Japonská policie pátrá po sériovém zloději mřížek z veřejných pisoárů. Podle policie nejspíše nepůjde o organizovanou skupinu, ale o jedince se značně nestandardními osobnostními rysy a preferencemi. ••• Roboti prohlásili v debatě, že by vládli efektivněji než lidé, ale slíbili, že proti svým tvůrcům se nevzbouří. ••• Kanadský soud uznal zdvižený palec v aplikaci What's up jako souhlas se smlouvou. Farmář musí zaplatit 1,3 milionu. ••• Italský soud omilostnil školníka, který osahával studentku, jelikož incident trval méně než 10 sekund. ••• Maďarské knihkupectví dostalo pokutu tři čtvrtě milionu, protože prodávalo gay romanci. Maďarský zákon z roku 2021 zakazuje zobrazování obsahu s LGBT+ tematikou v médiích, ke kterým mají přístup lidé mladší 18 let. Podle maďarské vlády se tak zvyšuje ochrana dětí. ••• Prodeje elektromobilů v Evropě poprvé předstihly naftová auta. ••• Historický obchod s delikatesami v Barceloně se rozhodl zavést poplatek pro turisty, kteří se příjdou jen rozhlížet, aniž by si cokoli koupili. ••• V Londýně je takové vedro, že tam rostou banány. ••• Hudba „způsobuje

morální korupci.“ Tálíban začal pálit hudební nástroje. ••• V brněnských Tuřanech zasahovala mravnostní policie: Hans K. přezdívaný Sugar Daddy prý nevhodně kazil mladé chlapce. ••• Polským policistům byly zabaveny erární rychlovarné konvice z důvodu úspory elektrické energie, když si přinesli svoje, byly jim opět odebrány. ••• Ve svých 94 letech zemřel spisovatel Milan Kundera.

Φ&Γ

Předplatné:

Uši a Vítr vychází k výjimečným akcím 5× do roka:

01. Homér's Memorial – leden,
02. Festival spodních proudů – březen,
03. Krákor – červen,
04. Napříč – srpen,
05. Potulný Dělník – říjen.

Roční předplatné je 200 Kč (pět čísel).

Předplatitel automaticky dostává rozšířená čísla.

Cena normálního čísla je 40 Kč

Cena rozšířeného čísla (CD, nebo kniha) obvykle 100 Kč.

Kontakt: igor.latal@hotmail.cz,

Archiv: spodniproudy.cz

Tiráž: Uši a Vítr – noviny potulné akademie • založil J. E. Frič v roce 1996 • od r. 2012 vycházejí jako samizdat s pomocí Boží a přátel • redakce: Fido, Honza Bartoň, Milan Haußmann • přispěvatelé: Miky Marusjak, Vojtěch Landa, Ivosh Krejzek, Luboš Vlach, Šimon – básník ulice, Václav Roháč, Michal Šanda, Miroslav Václavěk, Květuzor Škvírkó, Tom Odpad, Viktor Hait, Jana Zewla. • volitelné CD příloha